

Lord Syster

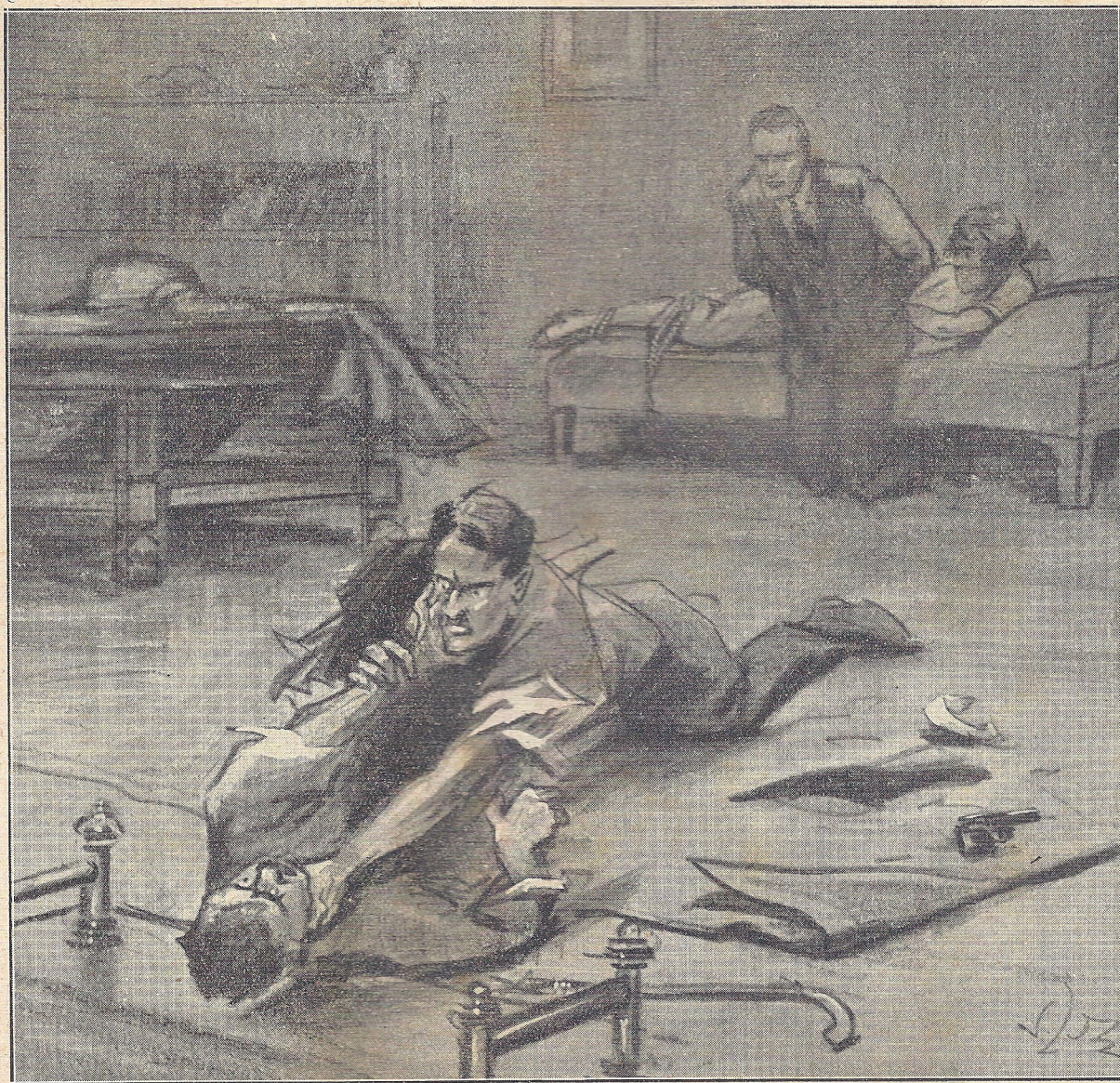
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 700

DE INBRAAK IN DORSITZSTREET.

20 CENT

En eindelijk greep Remandado zijn medeminnaar bij de keel en deed hem uit alle macht neerbonzen op het hardijzer.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De inbraak in Dorsitzstreet

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De vestiaire-juffrouw.

Brand had in den laatsten tijd niet te klagen, van zijn standpunt beschouwd over de ongedurigheid van Lord Lister alias John Raffles zijn trouwen vriend.

Of het misschien kwam, dat Raffles, ondanks zijn ijzeren wil, trachtte om niet oud te worden, den last der vermoeienissen begon te gevoelen, die hij had moeten verduren tijdens zijn jongsten strijd in Frankrijk, of het misschien was, dat Raffles genoeg kreeg van het leven van avonturen en dat hij op een andere, een weinig minder inspannende wijze de armen en verdrukten wilde helpen — in ieder geval leek het, alsof er een merkwaardige rust over hem was gekomen in de laatste dagen.

Hij ging nog uit, hij verliet nog menigmaal het fraaie, kleine heerenhuis in Cromwelstreet, maar dan was het om een gang te maken naar een of

ander meuseum of om zijn paard wat af te rijden in het Hyde-park, of om een bezoek te gaan brengen bij een van de zeer weinige vrienden, die hij in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-voorzitter van de Windsorclub, tot zijn intimiteit had toegelaten.

Hij las veel, Brand zag hem herhaaldelijk brieven schrijven, zonder zoo indiscreet te zijn naar het onderwerp daarvan te vragen, hij speelde vaker viool dan in de laatste maanden en het instrument klonk dan niet meer zoo droevig, zoo ontzaglijk melancholiek als de klacht van een gekwelde ziel.

De beide vrienden gingen ook menigmaal samen uit, maar dat was dan overdag, en na een schouwburgbezoek begaf Raffles zich aanstonds naar zijn huis, soms te voet, soms in de limousine, zonder zich, zooals vroeger, gehoor ge-

vende aan een plotseling ingeving, de afzichtelijke wijken van Houndsditch of Whitechapel op te zoeken, waar hij dan soms uren kon rondzwerven, zonder blijkbaar doel, en in al dien tijd niet meer dan tien woorden sprekend. Maar al te vaak hadden deze zwerftochten geleid tot gevaarlijke ontmoetingen, waarvan soms een gansche reeks van avonturen het gevolg was.

Die tijd scheen voorbij te zijn.

Het is waar, dat Raffles geenszins zijn beschermelingen vergat, en Brand moest nog altijd op geregelde tijdstippen zijn rondgang doen door de wijken van armoede en ellende, om daar zijn gaven rond te deelen, die menigmaal in vrij wat beters bestonden dan geld alleen. Hier wist hij een betrekking te bezorgen, daar zond hij een zieke naar een uitmunnenden specialist, weer elders wist hij een beurs toe te zeggen aan een of anderen student, schilder of schrijver, die het verdiende.

Een paar maal had Raffles hem daarbij vergezeld, onveranderlijk als Lord William Aberdeen, maar ook dikwijls was Brand alleen gegaan, en nog altijd zegende men daarginds den naam van den in zichzelf gekeerden weldoener.

Eigenlijk gezegd was Brand wel een weinig verbaasd over den ommekeer. Zulk een lange poos van rust was voor Raffles iets zeer bijzonders. Het is waar, dat de strijd met Arthur Lupin zwaar was geweest, veel inspanning had gekost en lang had geduurd, maar vroeger had Raffles zich van dergelijke gevechten niet veel aangetrokken.

En Brand begon reeds te hopen, ondanks alles, dat de ommekeer definitief was, dat zijn vriend eindelijk een rustig burger ging worden — toen er zich een gebeurtenis voordeed, die hem wel tot heel andere gedachten bracht en die hem in zekeren zin een bittere teleurstelling was.

En toch was de aanleiding tot alles wat er zou volgen van onbeteekenenden aard, en het was alweder het toeval, de voorzienigheid, een hogere macht, of hoe men het anders wil noemen, die in dit geval een paar menschen tegenover elkander stelde, die wellicht veel beter elkander uit den weg waren gebleven, hoewel het dan zeer slecht zou zijn afgelopen met de vrouw, die de hoofdpersoon van deze korte, maar zeer spannende episode uit Raffles' leven zou zijn — Dorothy Fisher.

De geheele zaak kwam hierop neer, dat er, in een straat niet ver van Soho, eenige dagen tevoren een zooveelste dancing was geopend, en men vertelde elkander wonderen over de schitterende inrichting, waar de modernste uitvin-

dingen waren toegepast, zooals indirecte verlichting, een glazen dansvloer, met de wonderlijkste lichteffecten, een electricch orkest en nog ander fraais.

Men kon er ook genieten van korte films, als men wilde uitrusten van het dansen, hetgeen natuurlijk zoo goed als nooit voorkwam, maar de dansers zelve hadden alle gelegenheid, onder de schokkende bewegingen van den hedendaagschen dans naar het witte scherm te kijken, en aldus twee vliegen in één klap te slaan.

Er werd gezegd, dat de eigenaar een Amerikaansche Ier was, daarginds in het land van den dollar schatrijk geworden, en opgeklommen van liftboy tot manager van een der grootste hotels, zooals daar te doen gebruikelijk is, tenminste, wanneer men de bladen maar geloofde.

De naam van den man was Pat O'Murphy, en aan zijn Ierschap behoefde men dus geen seconde te twijfelen. Iemand met zoo'n naam kon onmogelijk elders geboren zijn dan op het groene Erie.

Of het waar is, dat de geheele inrichting met het sloopen van de drie, vier huizen, die er voor hadden moeten vallen, en de waarde van den grond mede, vierhonderdvijftigduizend pond aan was ten koste gelegd, laten wij daar — maar in ieder geval had Pat O'Murphy kans gezien, een waar paleis te stichten, hetwelk de vorstelijke verblijven, die wij in de duizend en één nacht beschreven vinden, naar de kroon stak.

Natuurlijk hadden de bladen er al een beschrijving van gegeven en even natuurlijk was het den eersten avond stampvol geweest van nieuwsgierigen en daarna was het ook vol gebleven, want, zooals Raffles met een boosaardig lachje opmerkte — als men ieder huis in Londen tot een danszaal inrichtte, dan zou het foch in ieder van deze gelegenheden telkens stampvol zijn.

Wat Raffles nu eigenlijk bewoog, daar eens een kijkje te gaan nemen, zal wel altijd een raadsel blijven, want al danste hij zelf uitmuntend, daar hij het onontbeerlijk achtte voor een goede uitoefening van zijn zonderling beroep, zoo koesterde hij toch een diepe minachting voor hetgeen hij „kafferdans" noemde.

En hardgrondig was zijn afkeer van de danspaleizen met hun overdaad van marmer, brons, dikke tapijten, whisky-soda's en allerlei dubbelzinnige bezoekers, die een fatsoenlijke man niet gaarne in zijn huis zou toelaten, bij helder daglicht.

Het kon omstreeks 8 uur in den avond zijn, toen Raffles plotseling het boek wegwierp,

waarin hij ijverig zat te lezen, en zich uitrekte, zoodat zijn gewrichten er van kraakten, terwijl hij onbedaarlijk geeuwde, opstond, een paar maal heen en weer liep, en voor Brand bleef stilstaan, die in de Times zat te lezen, terwijl hij zeide met een glimlach, waarin iets bitteres schulde:

— Brand, ik geloof waarachtig, dat ik een beetje oud begin te worden! Zouden wij er niet eens uitgaan? Ik moet tot iederen prijs voorkomen, dat ik stram en rheumatisch word. Goede hemel, stel je voor, dat ik in een gemakkelijken stoel voor den haard zit, met mijn omzwachtelde voeten op een jichtstoeltje, een wollen doek om mijn hals, een heeten Citroen-kwast onder mijn bereik. Breekt ooit die tijd aan, Brand, zorg dan voor een stevig eind touw, of voor een betrouwbare revolver!

— Drijf daar niet den spot mede, Edward! zeide Brand zacht, terwijl hij opstond en zijn handen op de schouders van Raffles legde. Ben je het soms vergeten, dat ik zelf eenmaal den stap in de duisternis heb willen doen, en dat jij mij toen hebt willen weerhouden?

— Jij was jong, Brand! antwoordde Raffles schouderophalend. Wat jij wilde doen was louter waanzin! Om een niemendal — om een futuliteit — om een vrouw had jij je van het leven willen berooven!

— Spreek niet zoo cynisch, Edward! zeide Brand op zachten straffenden toon. Je kunt het niet meenen. Je weet hoezeer ik haar liefhad! Waar wil je heen gaan vanavond? Willen wij eens naar dat nieuwe, aardige theatertje gaan, dat een paar kunstzinnige jongelui op een grooten zolder hebben ingericht, en waar men voortreffelijk moet comedie-spelen?

— Op een anderen keer, Brand! Ik wilde vanavond eens naar het nieuwe danspaleis van mijnheer Pat O'Murphy, het moet ergens in of bij Soho zijn.

Brand keek Raffles eens met een schuin oogje aan, maar hij zeide niets.

Dat Raffles alleen daar heen getrokken werd door nieuwsgierigheid — dat was te dwaas om er een oogenblik bij stil te staan.

Er zou wel iets anders achter schuilen!

Soho was de bekende wijk van plezier maken en nachtbraken en men treft daar maar al te dikwijls individuen aan, in de nachtresterants en geheime speelzalen, die de politie reeds lang zoekt, en die zij met vreugde en voldoening achter slot en grendel zou willen opbergen.

En nu was het juist de vreemde bekoring voor Raffles in aanraking te komen met die lieden, somtijds zich als hun gelijke voor te doen

en daardoor op het spoor te komen van allerlei aanslagen. In menig geval had hij dan den misdadiger rustig zijn gang laten gaan, om, als hij het tijdstip gekomen achtte, in hun plaats te treden, en zich de rijke vrucht in den schoot te laten vallen.

Een kort oogenblik bestudeerde Brand aandachtig het gelaat van Raffles, maar het stond kalm, zooals het in de laatste weken steeds gestaan had, en er viel weinig anders op te lezen als de behoefte, zich wat te verzetten.

Vluchtig wierp hij een blik op het boek dat Raffles had weggeworpen, het waren de samenspraken van Erasmus. En even moest hij glimlachen om den geweldigen stap van de filosofische overpeinzingen van den Nederlandschen wijsgeer, tot het bezoek aan een hedendaagschen Londenschen dancing!

De beide vrienden hadden in hun eigen huis gedineerd, zij kleedden zich snel, en zij besloten, op straat een taxi te nemen, en geen gebruik te maken van de groote limousine, om geheel nauwkeurig te zijn: het was Raffles alleen, die het besluit nam, want Brand had het wel zoo geriefelijk gevonden in den prachtige nieuwen wagen, door Henderson bestuurd, den tamelijk langen rit te maken.

Het beviel hem niet erg, dat Raffles er blijkbaar niet op gesteld was, door zijn prachtige auto dadelijk te worden herkend als Lord Aberdeen.

En zoo verlieten zij dan het huis, op een stralenden lenteavond, en daar de schouwburgen reeds waren begonnen, vonden zij tamelijk vlug een taxi, en de chauffeur bleek van het goede hout te zijn, want hij had alleen maar de aanwijzing noodig, dat zijn beide passagiers naar „de nieuwe dancing Soho” wilden gebracht worden.

Zij kwamen daar omstreeks een uur of tien, het bleek al heel gauw, dat het er nog zeer druk was. Bezoekers, die niet in smoking of rok gekleed waren, bleek men er met de uiterste gestrengheid te weren, en dat werd duidelijk, zoodra men kennis genomen had van de prijzen, die daar binnen gevraagd werden.

Het moest blijkbaar een inrichting zijn en blijven, die men, ook buiten Engeland „select” gelieft te noemen.

Nu, als de deftige bezoekers in smoking en witte das, in met bont gegarneerde avondtoiletten en juweelen, dan was de inrichting van Pat O'Murphy volkomen in orde, ja, dan was zij bij uitstek deftig.

Zoodra men de groote draaideuren door was, bewaakt door twee portiers in uniform, stond

men in een wijsche vestibule, geheel uit marmer opgetrokken, dat met groote kosten rechtstreeks uit een groeve van Carara hierheen was gevoerd. Ook het brons was niet gespaard, en daar een uitmuntend architect zijn hulp had verleend, maakte de hall werkelijk een overweldigenden indruk, door het gebruikte materiaal, door de afmetingen, en door de lichteffecten.

Heel vaag zag men in de verte, door de halfmat glazen deuren, het schimmig bewegen van de dansparen in de groote danszaal.

Links en rechts waren de vestiaires, reusachtige toonbanken van mahoniehout, en lange reeksen kleerenstandaards van dezelfde kostbare houtsoort.

Een achttal vestiaire-juffrouwen hadden de handen vol.

Raffles en Brand, gaven hun overgoed af aan een mooi meisje, wier bleek gezicht John Raffles aanstonds opviel, en wier groote, donkere oogen veel gedragen leed verrieden.

Het scheen niet lang haar beroep te zijn, zij was een weinig onhandig, en soms kon zij met verschrikten, hulpeloozen blik rondzien.

Maar zij was ijverig, en deed blijkbaar al haar best, onder het allesziende oog van den gérant, die voortdurend door de zalen scheen te patrouilleeren, en aan wiens scherpen blik slechts heel weinig ontging.

De beide vrienden namen hun reçu in ontvangst, en liepen door de vestibule naar de danszaal.

Die had ook iets eigenaardigs, want zij was cirkelrond, en de dansvloer geleek op een circus, waar de dansers tot hun eigen vermaak een voorstelling gaven.

Er waren twee jazz-bands, waarvan één mechanisch en één van negers, ongelooflijk bewegelijk, en die hun lichamen in allerlei zotte bochten wrongen.

De drummer was een ware reus, en hij ontlokte ware donderslagen aan zijn instrument, dat hij meestelijk bespeelde.

De dans was hier al in vollen gang, en de zaal gaf een waarlijk schitterenden aanblik, met al die schoone vrouwen, volgens de huidige mode gekleed, en de toeschouwers, die aan de met kostbaar damast gedekte tafeltjes in het rond gezeten waren, amphitheatres gewijs, zoodat de achteraan geplaatsten over de hoofden van de vooraan zittenden heen, den dansvloer konden zien.

Iedere omgang werd door twee kellners bediend, en van die omgangen waren er vijf, en zij bestonden uit een cirkelvorige platvorm, van

omstreeks drie meter breedte. Men kan hieruit dus eenigszins de grootte van de enorme, cirkelvormige danszaal afleiden.

Over den glazen vloer huppelden en schoven, trappelden en schokten de dansers, ongeacht hun leeftijd, en menig dik oud heertje, liet tallooze zweetdruppels bij den inspannenden arbeid, die door de hedendaagsche danskunst bereikt wordt.

Raffles en Brand hadden zich aan een tafeltje neergelaten, bestelden iets, en zwijgend keek Raffles een minuut of twintig toe, stond toen weer op, en zeide glimlachend tot Brand:

— Ik heb het nu wel gezien, mijn jongen! Het is een dancing zooals ieder ander, behalve dat zij wat ronder is! De wijn is juist even te drinken en tienmaal te duur. De dames en heeren dansen gelijk de wilden. De jazzband is oorverschuerend. Kortom, ik kan volstrekt niet zien, in welk opzicht deze inrichting zich zou onderscheiden van hare zusters. Willen we heengaan? Het werkt op mijn zenuwen!

— Zooals je wilt! zeide Brand, en hij stond op en volgde Raffles naar de vestibule, waar het op dat oogenblik stil was, want pas over een half uur zouden de schouwburgen uitgaan en dan had men zeker een nieuwen stormloop te verwachten.

Langzaam liepen de beide vrienden toe op de afdeling der vestiaire, die zij moesten hebben, zoekend naar hun reçu's, toen zij onwillekeurig bij het passeeren van een vrij donkere zijgang, stilstonden op het hooren van een angstige, onderdrukte vrouwenstem, die met een uitdrukking van wanhoop fluisterde:

— Dring niet langer aan, Pedro! Ik kan het niet doen en wil het ook niet! Ik kom niet bij je terug — nooit meer!

— Je bent gek! gromde een nijdige mannenstem. Wat is dit voor een leven? Het is pure slavernij!

— Dat is het niet! O, maak het mij toch niet zoo moeilijk. Het is een fatsoenlijke broodwinning, Pedro! Ik behoef mij nu tenminste niet langer voor mijzelve te schamen. Ik ben zoo blij, dat ik dit gekregen heb! Ik dacht, dat je mij nooit mee zou kunnen terugvinden!

— Maar gelukkig bestaat er nog zoo iets als een voorzienigheid, zeide de man met een merkbaar Spaansch accent. Kleed je aan en ga met me mee!

— Neen Pedro! Laat me los — je doet me pijn! Ik wil niet meer bij je zijn! Je bent slecht, en ik weet niet eens of God mij wel vergeven zal, dat ik — je slavine ben geweest! Maar ik

kon niet anders, ik had je lief, toen ik nog niet wist, wie je was. En ga nu heen, of ik krijg een uitbrander! De chef is streng!

— Daar heb je het al! zeide de mannenstem schamper. Je hebt hier eenvoudig een hondentaantje, ben je dan vergeten, hoe je het vroeger goed gehad hebt?

— Het was schande, Pedro! zeide de vrouwenstem heel zacht.

— Klets niet! klonk het ruw. Daar heb je vroeger nooit last van gehad! Sinds wanneer ben jij zoo fatsoenlijk geworden? Zeg — kijk mij eens aan — er is toch niemand anders in het spel? Dacht jij soms, dat ik jou zoo maar liet loopen? Je bent me van te veel nut geweest! Ik praat er nog niet eens van dat ik je nog altijd lief heb. Vooruit — trek dadelijk je goed aan en ga mee! Dat hongeren kan ik je ook nog wel verschaffen en al kon ik het niet, ik wil het!

— Laat mijn pols los! Pedro! Ik smeeik het je! Laat ik toch voor goed uit je leven verdwijnen! Ik zal je toch nooit meer kunnen liefhebben! Wil je mij tegen mijn wil meenemen?

— Als het tegen uw wil is, miss, klonk plotseling een heldere stem vlak bij haar, dan zal deze heer zeker niet langer aandringen!

Raffles was de zijgang ingetreden, en tegelijkertijd draaide hij den schakelaar van het licht om, zoodat hij kon zien met wien hij te doen had!

Het meisje herkende hij natuurlijk aanstonds, want haar bleek gezichtje had hij niet zoo spoedig vergeten, maar de man was hem, tenminste op het eerste gezicht, onbekend.

Hij was groot en fors, blijkbaar zeer sterk, en dat hij een Spanjaard moest zijn, bleek genoegzaam uit zijn gitzwart haar, en zijn donkere, op dit oogenblik van woede flikkerende oogen.

Toen het licht aanflitste, hield hij het meisje nog bij den tengeren pols vast, maar in de eerste verrassing van die onverwachte tusschenkomst, liet hij haar los, en nu stond zij bevend tegen den muur gedrukt als een verschrikt vogeltje, en keek schuw naar dien onbekenden heer, rijzig en slank met zijn reeds aan de slapen grijzend haar, die daar zoo plotseling haar partij scheen te kiezen.

De Spanjaard kwam dreigend een stap op Raffles toe, maar deze hernam zeer rustig:

— Meent gij het, mejuffrouw, dat deze man U lastig viel, en dat gij U tot iederen prijs van hem wilde bevrijden?

Dorothy Fisher, die beurtelings vuurrood en doodsbleek was geworden, antwoordde stamelend:

— Ik wil niets meer met hem te maken hebben! Hij heeft me bijna aan den rand van het verderf gebracht! Ik ga stellig niet met hem mede. Ik wil hier blijven, en ik dank den hemel nu ik eindelijk weer vrij ben en voor mijzelve kan zorgen. Ik haat hem!

— Mijn waarde heer, zeide Raffles op zijn gemoedelijksten toon, dat is toch zeker niet voor tweeërlei uitleg vatbaar! Ik zou U raden, U in het onvermijdelijke te schikken, en deze jongedame met rust te laten!

— Jongedame, is goed! gromde de Spanjaard tusschen de tanden. Wil ik je eens zeggen, mooie mijnheer, wat zij van mij geweest is? Zij was mijn . . .

Raffles hief de hand op, en viel den anderen aldus in de rede:

— Ik wensch het niet te hooren! Het doet er niet toe, wat zij vroeger geweest is. Het is duidelijk, dat zij nu haar leven wil veranderen, en zoolang zij niet Uw vrouw was, moet gij haar daarin vrijlaten. Mejuffrouw, begeef U zich gerust naar Uw post, en wees zoo verstandig, die nooit meer te verlaten!

— O, maar dat zullen wij eens zien! riep de Spanjaard en zijn oogen fonkelden dreigend, terwijl hij weder den pols van het meisje wilde grijpen, dat hem haastig ontweek.

Woedend door die beweging, trad de Spanjaard op Raffles toe en siste:

— Waar bemoei jij je mee? Ga uit den weg of . . .

Wat de Spanjaard op dat oogenblik zou hebben gedaan is nooit duidelijk geworden. Want sneller dan de gedachte schoot de vuist van Raffles uit en de man op de goede plaats geraakt, sloeg achterover tegen den vloer, en bleef liggen.

Het meisje vluchtte haastig weg, na Raffles een schuwen, dankbaren blik te hebben toegeworpen, waarin echter ook vrees school maar Raffles wreef even zijn handen, bekeek zijn rechteervuist, en zeide met een glimlach:

— Mijn goede, trouwe hand — je bent gelukkig nog van mij! Mijn hemel, Brand, wat heeft mij dat goed gedaan! Ik geloof, dat ik in de laatste weken aan het versuffen was, en ik heb het gevoel of ik plotseling weer klaar wakker ben geworden.

HOOFDSTUK II.

Groote plannen.

Reeds twee dagen had Brand alle gelegenheid er zich van te overtuigen, dat Raffles inderdaad wakker was!

En de jonge man beklaagde zich bitter, dat hij dien avond gevolg had gegeven aan het voorstel van Raffles om naar de dancing te gaan.

Was hij maar nooit ontwaakt uit wat hij „een staat van halve versuffing” bleef noemen.

Maar het was nu eenmaal geschied, en het was of die eene, goed aangebrachte slag, inderdaad had gewerkt als een zweepstriem of als een emmer koud water op een vermoeid lichaam!

Raffles stelde plotseling geen belang meer in de gipsafgietsels, de bronzen, de schilderijen in het Koninklijke Museum, hij liet zijn paarden rustig op stal, hij bergde het boekje van Erasmus rustig in de boekenkast weg en daarentegen scheen hij met groote aandacht de ochtendbladen te lezen, waarvan er ongeveer vier of vijf iederen morgen bezorgd werden.

En drie dagen na het bezoek van Raffles aan de bar van Pat O'Murphy barstte de bom.

Dat was op het terras van het hotel Cecil, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht heeft op de Theems, en waar de beide vrienden de lunch gebruikt hadden in de buitenlucht, ofschoon het weder nog een beetje schraal was, hetgeen tengevolge had, dat zij bijna de eenige waren op het uitgestrekte terras met zijn marmeren balustraden.

Raffles had juist zijn peer met het zilveren mesje geschild en zeide, terwijl hij die in keurige partjes begon te verdeelen:

— Vertel mij eens, Brand, ben jij ooit in het huis van Harold Dickson geweest?

Brand keek een weinig verbaasd op en antwoordde:

— Dat geloof ik haast wel — maar dat is minstens drie jaren geleden. Hij woonde immers in de Dorsitzstreet?

— Dat heb je goed onthouden! Hij heeft prachtige zaken gemaakt in den laatsten tijd!

— Het is mogelijk — maar op de beurs hoor ik niet heel veel goeds over hem zeggen! hernam Brand met een minachtend schouderophalen. Er wordt gezegd, dat hij op zeer gevaarlijke wijze speculeert. Vandaag is hij schatrijk, maar het is best mogelijk, dat hij morgen een onhandigen zet doet, en op straat terecht komt!

— Drommels, dat zou zeer betreurenswaardig

zijn! zeide Raffles, het klokhuis uit zijn peer snijdend.

— Hoe zoo? Heb je soms medelijden met dien schavuit?

— Heelmaal niet! Maar denk eens aan, hoe onaangenaam het voor mij zou zijn, als die Dickson eens al zijn geld verspeelde, dat ik had willen hebben!

Brand keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, liet een kort lachje hooren, en zeide toen een beetje onzeker:

— Je maakt er zeker maar een grapje mede!

— Heb je mij ooit grappen met zulke zaken hooren maken, Brand?

— Maar dat is volkomen onzinnig, Edward! Effectenhandelaars hebben tegenwoordig niets meer in hun brandkasten dat eenige waarde heeft!

— Dickson wel, Brand! zeide Raffles en het stukje geurige peer gleeed naar binnen.

— Maar hij blufte er op de Windsorclub tegenover iedereen over, dat zijn huis des nachts als een vesting is! Geen muis komt er binnen, zonder dat hij het zal bemerken, zeide hij!

— Waarde Brand, hernam Raffles bedaard, wij zijn nu verscheidene jaren goede vrienden, en ik geloof, je in dien tijd te hebben kunnen toonen, dat geen enkel huis, geen enkele brandkast volkomen betrouwbaar is. Het is als met den strijd der pantserschepen en der projectielen. De eerste pantserplaat weerstond de eenvoudige kanonskogel van vroeger, totdat men granaten uitvond. Men maakte de pantserplaten dikker, de granaten krachtiger, en zoo bleef die strijd voortduren — maar tot op heden is er nog geen enkele plaat op een oorlogsschip aangebracht, al waren zij ook vervaardigd uit het hardste nikkelstaal of een brisantgranaat, was in staat, haar open te rijten, zooals een driftige vrouw een zakdoekje verscheurt. Het laatste woord zal altijd aan de springstoffen zijn — evenals het laatste woord aan den inbreker blijft.

— Moet ik uit hetgeen je daar zegt afleiden, dat je in ernst voornemens bent, een nachtelijk bezoek te brengen aan Harold Dickson?

— In volle ernst!

— Wanneer?

— Waarschijnlijk overmorgen!

— Je toebereidselen zijn dus al gemaakt?

— De plannen liggen reeds meer dan een

half jaar gereed. Ik heb echter tot dusverre er niet veel aan kunnen doen, omdat ik niet zeker was, of de sop de kool wel waard zou zijn. Thans echter ben ik daarvan overtuigd. Het is mij ter oore gekomen dat Dickson het voornemen zou hebben, met de noorderzon te verdwijnen, en om dat met succes te kunnen doen, is het natuurlijk noodzakelijk, dat hij een groot bedrag aan contanten ieder oogenblik onder het onmiddellijk bereik van zijn hand heeft. Iemand in zijn toestand zou kunnen worden gearresteerd, maar hij heeft goede vrienden, die hem bijtijds zullen waarschuwen, maar toch zal de tijd zoo beperkt zijn, dat er geen sprake van kan zijn, bij voorbeeld bij een of andere bank kapitaal los te maken. Hij moet slechts zijn brandkast behoeven te openen, een klein valies pakken, zijn reiskostuum aantrekken en zijn huis verlaten.

— Dat zou de zaak veranderen! Maar de brandkast — is het geen voortreffelijk meubel?

— Uitstekend!

— Je hebt dus gelegenheid gehad ze te onderzoeken? riep Brand verrast uit.

— O ja, tijd in overvloed — ik heb ze hem namelijk zelf geleverd!

— Meen je dat?

— Ja zeker! Dat is al bijna vier maanden geleden. Ik had toen reeds het oog op onzen vriend! Je weet over welk een uitstekend georganiseerden inlichtingsdienst ik kan beschikken, als ik dat verkies, en het was mij ter oore gekomen, dat Dickson klaagde over zijn ouderwetsche brandkast, die hem niet deugdelijk genoeg meer voorkwam. Ik greep die prachtige gelegenheid aan, vermomde mij, deed mij voor als een handelaar in brandkasten en wees hem op een buitengewoon koopje, dat ik juist in commissie had. Het spreekt van zelf dat ik mij van te voren verzekerd had over de beschikking over een behoorlijken winkel. Hij kwam het ding zelf zien, en met opzet had ik den prijs zeer laag gesteld. Ik wist met wien ik te doen had! Dickson is een echte viveur, maar op sommige punten is hij van een afstootende gierigheid. Hij aarzelde dan ook geen seconde, onderzocht de kast aandachtig, haalde er op mijn aandringen zelfs een deskundige bij, kocht de kast, liet haar onmiddellijk overbrengen naar zijn huis en — de toer was volbracht!

— Dat is heel goed — maar wat kan je dat nu eigenlijk helpen? Het zal toch wel geen slot met enkele cijfercombinatie zijn geweest?

— Het was een in alle opzichten modern, en voortreffelijk meubel, Brand, van een van onze beste fabrieken, antwoordde Raffles glimlachend. En inderdaad, kan men de cijfers van het

slot in elke denkbare combinatie stellen, maar er is er natuurlijk maar een, die geschikt is voor den sleutel, welke bij de kast behoort. Welnu, ik heb eenvoudig dadelijk een tweede sleutel gemaakt in mijn kleine smidse, en mij herhaaldeijk overtuigd, dat dit kleine stukje ijzer evengoed werkt als de oorspronkelijke sleutel dit doet. En het spreekt vanzelf, dat ik de combinatie ken!

Brand zat een oogenblik in gedachten verzonken, terwijl hij zijn blikken liet dwalen over de druk bevaren Theems en over de Tower-bridge, die half schuil ging in een zilveren mist en toen hernam hij hoofdschuddend:

— Met de kast mag het dan alles in orde zijn — maar het huis vertrouw ik nog niet. Het zal vol voetangels en klemmen zitten! Je komt niet eens over den tuinmuur, als dat soms je plan was, want die is hoog en bovendien bezet met sterke ijzeren pennen.

— Maar die muur heeft een deur, Brand!

— Maar die deur heeft een electricische alarm-inrichting!

— Als men dat weet, dan zijn die inrichtingen al heel makkelijk buiten werking te stellen!

— Maar al ben je in den tuin — dan ben je nog niet binnen!

Raffles stak zijn laatste partje peer in den mond, en at het rustig op voor hij ten antwoord gaf:

— Brand, je verbaast me! Je maakt werkelijk meer tegenwerpingen, dan het onderwerp verdient.

— Het is mogelijk — maar ik ben niet gerust. Heb je mijn hulp noodig?

— Ik zal dit maal wel willen, dat je mij vergezeld, Brand! want er zijn drie bedienden in huis, en men moet dus op alles voorbereid zijn!

En hiermede was de zaak afgehandeld, en Brand kwam met een diepe zucht tot de slotsom dat de vulkaan alleen maar gesluimerd had, en dat er weder een nieuwe uitbarsting op til was, die niet was tegen te houden.

Dien middag besteedde Raffles aan een geheimzinnig werkje in zijn laboratorium, in een afgeschoten gedeelte van den ruimen kelder van zijn huis, en Brand kreeg hem niet eerder te zien voor het tijd was voor het diner, dat ze in de stad zouden nuttigen.

Zij brachten een kort bezoek aan een kennis, een lid van de Windsorclub, die een goede auto te verkoopen had, daar hij naar het buitenland zou vertrekken, en daar deze man in de buurt woonde van Soho, zoo besloot Raffles eens een kijkje te gaan nemen in de dancingzaal van Pat O'Murphy, gedreven door een plotselinge aandrift, zich eens te gaan overtuigen van den toe-

stand zijner kleine beschermeling. Het was een heel stil uur, want het restaurant bevond zich op de eerste verdieping van het prachtige gebouw, en was bereikbaar door een afzonderlijke trap, terwijl de danslustigen voorloopig nog niet zouden komen opdagen.

Toen de beide vrienden hun schreden richtten naar de vestiaire, zagen zij met een enkelen oogopslag dat de plaats van het bleeke jonge meisje was ingenomen door een ander, een dwergachtig schepseltje, dat dadelijk bereid bleek de noodige inlichtingen te geven.

Neen, Dorothy Fisher was niet ziek, eigenlijk wist men niet goed wat er met haar was. Gisteravond was er plotseling een boodschap gekomen, namens haar moeder, of haar dochter dadelijk bij haar wilde komen en zij was weggereden in een taxi. Ze was echter niet terug gekomen en vandaag ook nog niet geweest. De opzichteres van de vestiaire had een piccolo naar haar huis gestuurd en de jongen was teruggekeerd met de boodschap, dat zij niet thuis was geweest, en toen hij op eigen gezag, eens naar haar moeder was gegaan, had hij daar een vreemde, ja zelfs een angstwekkende ontdekking gedaan — het brave oudje was volstrekt niet ziek, en had den avond tevoren in het geheel niet om haar dochter gezonden.

Raffles had aandachtig en met zorgvol gelaat naar den drukken woordenstroom gehoord van het kleine schepseltje achter den toonbank, en vroeg toen ze eindelijk zweeg, terwijl hij een geldstukje naar haar toeschoof:

— Is de gerant daar van op de hoogte gesteld?

— Natuurlijk, mijnheer! Maar kijkt U eens — zulke dingen gebeuren in een stad als Londen wel meer! Er loopen heel wat werkelooze meisjes rond, en hij had in een wip een ander voor Dorothy Fisher. Die ander ben ik! Maar het is spijtig voor haar, want ik hoor dat zij een goed, zacht kind was, en dat iedereen haar graag heeft gemogen. Waar ze nu zit — niemand weet het!

— De politie is toch zeker onmiddellijk van die zonderlinge verdwijning op de hoogte gesteld, drong Raffles aan, terwijl het meisje met echte beroepshandigheid het geldstukje in haar zak deed verdwijnen.

— Dat is meer dan ik U kan zeggen, mijnheer! Ik zou het haast wel zeggen. De moeder zal er wel werk van hebben gemaakt.

— Wilt gij mij het adres van die dame eens geven?

— Het adres weet ik niet, en het is ook geen dame, mijnheer! Maar daar is juist de piccolo,

die bij haar is geweest en hij zal het U wel kunnen zeggen. Nu moet ik weg — de opzichteres staat naar me te loeren. Wij mogen niet praten met vreemde heeren, ziet U!

Heel eventjes glimlachte Raffles vol mededoogen, bij het denkbeeld, dat een heer het onder normale omstandigheden in zijn hoofd zou krijgen, vriendelijk praatjes te houden met dat wonderlijk gegroeide schepseltje, en toen stapte hij af op den piccolo, juist toen dit jonge mensch, zeer trotsch op zijn koperen knopen, de draai-deur wilde uitglippen.

Tien seconden later wist hij het adres van de oude juffrouw Fisher, en was de piccolo twee shilling rijker.

Zoodra zij weer buiten stonden, begon Raffles wiens gelaat bewolkt was:

— Dat is een zeer ernstig geval, Brand! Wij behoeven er natuurlijk geen seconde aan te twifelen of hier heeft een ontvoering plaats gehad! Dat meisje is natuurlijk geschaakt door dien schurk van een Spanjaard, wiens gezicht ik toch al eens meer moet hebben gezien. Hij heeft het sluw aangelegd, maar ik zal niet rusten voor ik het spoor heb terug gevonden, al zou de onderste steen boven moeten. Ik dank den hemel, dat wij hier in deze buurt zijn gebracht. Wij gaan nu aanstonds naar juffrouw Fisher, want die kan ons wellicht nadere inlichtingen geven.

— Waarschuw je de politie niet?

— Natuurlijk! Onmiddellijk! Ik vermoed echter, dat zij wel op de hoogte zal zijn gebracht. Het zou een schandelijk verzuim zijn, indien het niet zoo ware. Wellicht heeft haar moeder dat reeds gedaan. Daar is een taxi!

Reeds stak Raffles zijn hand op, de taxi stond stil, riep de chauffeur het adres toe en stapte in.

De rit duurde meer dan een half uur, want het huis van de oude vrouw Fisher lag in het hartje van het Eastend.

Raffles liet de chauffeur wachten, belde aan, en begon, nadat het tamelijk morsige dienstmeisje van het pension — want dat was het huis, blijkens een bordje naast de deur — de deur voor hem geopend had, haastig de trappen op, die zij moesten beklimmen, alvorens zij stilstonden voor een vervelooze deur, waarop een ongeoeffende hand met zwarte verf den naam Fisher had geschreven.

Hij klopte aan, maar de twee mannen moesten even wachten, alvorens er trage, onvaste schreden klonken achter de deur, en deze geopend werd door een vrouw van ongeveer vijftig jaren, maar die veel ouder toonde dan zij in werkelijkheid was — een bleek gelaat, door-

groefd met rimpels, het haar bijna wit, en de oogen dof van het weenen.

Zij keek Raffles met de grootste verbazing aan, daarop Brand en het was duidelijk te merken, dat zij zulk bezoek niet gewend was.

— Wel, vroeg zij met een stem, die als van verre klonk, wat verlangt U van mij, mijnheer? U is hier zeker niet terecht?

— Als gij juffrouw Fisher zijt, dan ben ik terecht! antwoordde Raffles. Wilt gij ons een oogenblik te woord staan? Ik zou het maar doen, in het belang van Uw dochter, juffrouw Dorothy!

Op het hooren van dien naam liep er een rilling over het droeve gelaat, en eensklaps trok zij de deur ver open, want er scheen haar iets in te vallen, dat voor een kort oogenblik haar gelaat verhelderde en het veel jonger maakte.

— Is U — zoudt U misschien de heer zijn, die een paar avonden zoo vriendelijk is geweest voor Dorothy, vroeg zij met trillende stem?

— Ik herinner mij niet dat ik vriendelijk voor haar ben geweest, juffrouw Fisher, maar in ieder geval heb ik een ellendeling neergeslagen, die het haar lastig maakte en dat zal mij nog lang een aangename herinnering zijn!

— Komt U dan binnen! zeide de vrouw haastig, en bedrijvig ging zij de twee vrienden voor naar een zeer eenvoudig, maar kraakzindelijk kamertje, dat met twee ramen uitzag op de smalle straat, vol gierende kinderen, en schelprattende buurvrouwen.

Zij schoof zenuwachtig een paar stoelen terecht en begon toen, met de deur in huis vallend:

— Is U soms iets — weet U iets van mijn arm kind, mijnheer?

— Helaas niet, juffrouw Fisher, antwoordde

Raffles hoofdschuddend. Integendeel, wij zijn juist hier gekomen, in de hoop van U eenige waardevolle inlichtingen te krijgen, die ons in staat zouden stellen, het spoor van Uw dochter terug te vinden!

— Helaas, mijnheer — ik heb wel een vermoeden, maar dat durf ik nauwelijks uitspreken!

— Gij doelt op den Spanjaard?

— Ja mijnheer, op Pedro Remendado!

— Aan hem dacht ik ook het eerst! En zeg mij nu, hebt gij de politie gewaarschuwd?

— Dadelijk nadat die kleine jongen met zijn mooie knopen, uit het danspaleis bij mij is geweest. Ik begreep toen natuurlijk dat er iets gebeurd moest zijn!

— Hebt gij de politie ook in kennis gesteld van uw vermoeden, dat Remendado de ontvoerder kon zijn?

— Dat heb ik zeker!

— Wat werd U toen geantwoord?

— Dat de politie er niets aan kon doen! Dat zij ook haar hulp niet kon verleenen bij de opsporing.

— Niet? riep Brand vol verwondering uit. En waarom niet?

— Dorothy is meerderjarig, mijnheer, antwoordde de vrouw met gebogen hoofd.

Het bleef een kort oogenblik stil en toen hernam Raffles weer:

— Het is droevig — maar daarin kan de politie U ook niet helpen, arme vrouw! Het ware anders bij een schaking van minderjarigen. Bovendien heeft zij vroeger — neen, ik wil er niet over uitwiden, maar ik moet toch eenige nadere inlichtingen van U hebben, omdat ik van plan ben te doen, wat de politie onmogelijk kan verrichten.

HOOFDSTUK III.

Te middernacht.

De oude vrouw had haar zakdoek voor de oogen gebracht en zeide nu zachtjes met afgewend gelaat:

— Vraagt U maar, mijnheer — maar spaar mij zooveel mogelijk. Ik weet, dat het niet de schuld is geweest van mijn kind, maar ik heb de schande toch nauwelijks kunnen verdragen. Zij was mijn eenig kind, zij was mijn oogappel!

— Hoe lang kende Uw dochter dien Remendado?

— Een jaar geleden kwam zij met hem in kennis, en dadelijk kreeg hij haar in zijn macht. Zij wist toen nog niet, wat hij er eigenlijk voor een was! Hij gaf zich uit voor een reiziger van een groote firma en zij geloofde hem. Van trouwen was geen sprake en toch volgde zij hem blindelings en maar al te spoedig werden de oogen haar geopend! Hij nam haar van mij af, hij nam haar met zich mede, en toen was zij voor altijd voor mij verloren! Zij durfde niet tot mij terugkeeren, mijn arme Dorrit, totdat ik haar zelf door een toeval, naar haar woning kon volgen. Ik verraste haar daar, zij stortte haar hart voor mij uit, en ik kan niet al het verschrikkelijke verhalen, wat zij mij toen biechtte! Hij was volstrekt geen reiziger, maar hij was een misdadiger, al vier jaar geleden uit zijn eigen land gevlucht, en die niet naar Spanje kon terugkeeren, daar hij dan dadelijk voor een ernstig misdrijf zou moeten terecht staan. Hier te Londen leefde hij van allerlei misdaden, hij was zelfs lid van een bende, hij hielp bij het uitgeven van valsche bankbiljetten en deinsde nergens voor terug!

Voor een oogenblik kon de arme vrouw niet verder gaan, en weenend zonk zij neer op een stoel, totdat Raffles haar zachtjes op den schouklopte, en met zijn warme stem zeide:

— Daarvoor kan Uw dochter in ieder geval geen schuld treffen, juffrouw Fisher. Haar eenige fout is dat zij dien schurk te veel heeft vertrouwd! Maar hij zal zijn gerechte straf niet ontgaan, als ik er iets aan kan doen!

— Ik heb het ergste nog niet verteld, mijnheer — en ik weet niet of ik dat zal durven, hernam de ongelukkige moeder met trillende stem. Zij is omstreeks twee weken geleden van hem weggegaan, want wat hij van haar vergde, was al te afschuwelijk. Eerst moest zij valsche bank-

biljetten voor hem uitgeven, en toen zij dat niet durfde, en zwoer, dat zij dan liever dadelijk naar de gevangenis ging, zond hij haar de straat op en —

— Ga maar niet verder, arme vrouw! viel Raffles haar in de rede. Uw dochter is door de vreeselijkste beproevingen gegaan, en nog is zij niet aan het einde van haar lijden, maar ik zal niet rusten voor zij uit zijn klauwen bevrijd is. Kunt gij mij zeggen, waar die man zijn verblijf houdt?

— Helaas niet, mijnheer! Ik geloof, dat hij in den laatsten tijd ook door onze politie werd opgejaagd, want hij gevoelde zich nergens veilig, verhuisde ieder oogenblik, en woonde ook wel eens bij een vriend van hem, die hem tijdelijk onderdak gaf.

— Kent gij sommige van die adressen?

— Geen enkel!

— Geloof gij zelf ook, dat hij het gedaan moet hebben?

— Wie anders? Hij was de eenige, die er belang bij had! En dat de politie niets kan doen, dat vind ik hemeltergend!

— Zij kan alleen maar handelen, volgens de voorschriften van de wet, bedenk dat, zeide Raffles zacht. Uw dochter was meerderjarig en de politie heeft dus aan te nemen, dat zij uit eigen vrijen wil, dien man volgde. Ontvoeringen van meerderjarigen kent de wet bij ons niet. Maar wij, mijn vriend en ik, hebben ons gelukkig om die beperkingen niet te bekommeren en Remendado zal zien met wien hij te doen krijgt. Wij houden U niet langer op, en wij kunnen U nu alleen maar kracht toewenschen.

— God zegen U, voor Uw woorden! riep de oude vrouw uit, terwijl zij de hand van Raffles tusschen haar beenige vingers vatte. Gij doet meer voor een arme vrouw, dan ik verdiende. Wilt gij mij Uw naam en adres zeggen!

Een oogenblik aarzelde Raffles en toen gaf hij ten antwoord:

— Noem mij graaf Palmhurst, als gij mij een naam wenscht te geven! En mijn adres — och, wat doet het er toe? Ik beloof U, dat ik U onmiddellijk bericht zal zenden, zoodra ik iets heb ontdekt, en meer kan ik voor het oogenblik niet doen. Tot ziens en wees sterk!

De twee bezoekers knikten de oude vrouw

vriendelijk toe, en na een oogenblik waren zij verdwenen en lieten haar achter in een zonderlinge mengeling van verwondering en herleeftde hoop.

En Raffles gebruikte de taxi nog voor een groot gedeelte van zijn middag, om overal onderzoek in te stellen, totdat de chauffeur er eindelijk den brui aan gaf, en verklaarde dat hij naar zijn standplaats terug verlangde, waar men hem, zoo zeide hij te vreezen, na zulk een langé afwezigheid niet meer zou herkennen. Hij was taxi-chauffeur, en geen wereldreiziger, en hij moest aan vrouw en kinderen denken. Kortom, hij dankte zijn passagiers af, inplaats dat zij het hem deden, maar Brand moest nog weken later lachen, als hij aan het gezicht van den man dacht, toen Raffles hem de vracht betaalde, hem een shilling in de hand stopte, en met zijn vriendelijksten glimlach zeide:

— Jammer, dat je het nog geen uurtje langer hebt uitgehouden! Ik had je een half pond toegedacht! Adieu!

Intusschen had die rondrit hem niet veel verder gebracht.

Aan het danspaleis wist men nauwelijks iets van de verhouding tusschen Remendado en Dorothy Fisher.

De Spanjaard was nooit tevoren daar geweest, hetgeen ook niet wel mogelijk was, daar de inrichting nauwelijks vier of vijf dagen was geopend.

Men had natuurlijk wel iets gemerkt van het korte, opgewonden tooneeltje in de zijgang, maar Remendado was uit zichzelf weer overeind gekrabbeld en was woedend heengegaan, toen Pat O'Murphy uiterst kitteloorig op het gebied van hetgeen pas gaf in zijn inrichting, het dreigement had geuit, hem door de politie uit zijn zaal te laten werpen, indien hij door ging met schreeuwen en vloeken.

Maar verder wist men niets.

Een van de kellners had wel een taxi voor het gebouw zien stilstaan, maar wie let er nu op in een restaurant, waar iedere twee minuten zulk een voertuig kwam aanrijden.

Hij had niet eens kunnen zien of er iemand in zat.

De chef van de vestiaire, een corpulente dame van middelbaren leeftijd, wist iets meer te vertellen, maar het was toch ook niets bijzonders.

Een eenvoudig gekleed meisje was gekomen, blijkbaar zeer opgewonden, dat dadelijk naar Dorothy gevraagd had en haar had medege-deeld, dat haar oude moeder doodziek was en naar haar vroeg.

Deze had zich toen dadelijk zeer verschrikt

tot de opzichteres gewend met het dringende verzoek, voor den verderen avond vrij te mogen hebben, of voor zoolang het noodig mocht blijken, en dat verzoek was haar toegestaan.

Zij kon trouwens niet veel anders doen, want het meisje was zoo ontsteld, dat het zonder twijfel toch zou zijn weggeloopt, op gevaar af, haar betrekking voorgoed te verliezen.

Men had haar door de draaideuren heen, met het meisje in de wachtende auto zien stappen, en verder viel er niets te vertellen.

Niemand had gelet op het nummer van den wagen, en evenmin op het gezicht van den chauffeur.

De een beschreef hem als kort en gezet, een tweede zeide dat hij lang was en mager, en hier deed zich dus weer hetzelfde verschijnsel voor, dat men bij de meeste crimineele zaken aantreft — de verklaring van den eene getuige sprak die van den andere vierkant tegen.

Verder hadden Raffles en Brand een onderzoek ingesteld naar de verschillende wijken, maar zonder het geringste succes.

Later op den middag hadden zij tenslotte een woning ontdekt, waarin Remendado drie weken had gewoond, ongeveer vijf maanden geleden, maar daarna liep het spoor dadelijk weer dood. Niemand wist waarheen het paar gevlogen was.

Maar wanneer Raffles zich eenmaal iets in het hoofd had gezet, dan viel het er slechts met groote moeite weer uit te krijgen, en het was zijn vaste voornemen dat ongelukkige meisje te redden, dat een misstap wilde goedmaken, dien zij alleen maar had begaan uit liefde.

Raffles had zich dien avond oorspronkelijk voorgenomen te gaan gaan luisteren naar een Russische zangeres, van wie men wonderen verhaalde, en die nog slechts dezen avond zou optreden.

Hij zag af van dit kunstgenot en besteedde den avond aan een voortzetting van zijn onderzoek.

Hetzelfde deed hij gedurende den geheelen dag, die daar op volgde.

Het resultaat was negatief, en dat is niet verwonderlijk, waar het een stad van ruim zeven millioen inwoners betrof — evenveel als geheel Nederland.

Weer verstreek er een dag — en toen brak de tijd aan, waarop Raffles zich nu eenmaal voorgenomen had, het nachtelijk bezoek te brengen aan Dickson.

En daar hij dat bezoek onmogelijk langer kon uitstellen, daar het hem trouwens weinig zou ophouden, zoo hoopte hij tenminste, zoo nam hij vroeg in dien avond al zijn maatregelen.

Henderson, de trouwe chauffeur, werd ge-
waarschuwd.

Hij zou zich met de snelle, krachtige auto,
die er echter naar het uiterlijk als een gewone
taxi uitzag, naar een vooraf afgesproken punt
begeven en daar rustig wachten tot Raffles en
Brand zich weder bij hem zouden voegen.

Verder werden de noodige seinen overeen ge-
komen en omstreeks elf uur in den avond, voor-
zien van alles wat zij konden noodig hebben,
verlieten Raffles en Brand het huis en Hender-
son reed hen tot dicht bij de plek, die Raffles
had uitgekozen om de vesting aan te vallen.

Van dat oogenblik af ging Raffles te werk
als iemand, die volkomen op de hoogte is van
de plaatselijke omstandigheden, dat wil zeggen,
zonder een oogenblik te aarzelen of ook maar
even stil te staan.

Wat hun uiterlijk betreft — de beide mannen
geleken op een paar heeren, die van een club
terugkeerden of van een partij. Nooit heeft Raff-
les zijn gewaagde nachtelijke ondernemingen
anders willen uitvoeren dan in den rok en met
de clacq op het hoofd, omdat hij dit in verreweg
de meeste gevallen, altijd de meest betrouwbare
vermomming heeft gevonden, en vooral, die het
minste aanstoot kon geven aan patrouilleerende
agenten.

Zij hadden hun overjassen eenvoudig dicht-
geknoopt en de kragen opgezet. Beiden droegen
een city-bag en dat was alles.

Het is misschien de plaats, op te merken, dat
Raffles menige inbraak heeft gepleegd, welke
hem een zeer groot fortuin in handen speelde,
waarbij zelfs die city-bag achterwege bleef, en
waarbij alle noodige instrumentjes zich bevon-
den in één der achterzakken van zijn rok.

Ditmaal echter, dat wist hij, zou hij er niet
zoo gemakkelijk afkomen, en misschien zelfs
had Dickson verstandiger gedaan, als hij niet in
het openbaar, op de club, had opgesneden over
de onaantastbaarheid van zijn huis.

Want nu was Raffles gewaarschuwd en goed
ook, en hij wist hoe men zulke versperringen
kon opruimen.

De beide mannen wachtten, totdat het geluid
van de taxi, die hen gebracht had, was wegge-
storven en toen liepen zij verder, met een vlug-
gen stap, maar zonder zich in het minst te over-
haasten.

En zoo bereikten zij eindelijk den achtermuur
van den tuin, die zich bevond achter het groote
huis, waarvan Dickson de eerste verdieping be-
woonde, terwijl gelijkvloers was ingericht tot
werkgelegenheid, waar hij zijn secretaresse, en
eenige klerken geplaatst had.

Misschien is de naam niet geheel juist en mis-
schien had men beter van een effectenkantoor
gesproken of wisselagentschap, want eigenlijke
bankzaken dreef mijnheer Dickson tenminste
niet in het publiek.

Zij stonden volkomen in de schaduw, en dat
wist Raffles van tevoren zeer goed. Hij was een
man, die zijn plannen zoodanig voorbereidde,
dat er maar zeer weinig aan het toeval werd
overgelaten.

Dan had de tuin nog een andere zwakke plek
— hij grensde aan een van die achterstraten,
half bestaande uit fabrieksmuren, half uit oude
stille huizen, waar zich op zulke late uren zoo
goed als niemand vertoonde, die er niet speciaal
iets te maken heeft, omdat hij er woont, of
omdat zijn plicht er hem roept.

Nu en dan klonk er de slepende tred van een
fabrieksbewaker, of de afgemeten stap van een
agent en dan werd het weer stil.

Het is een oude wijk, en dat brengt mede,
dat er ook nog oude boomen staan, bij den tuin-
muur, aan de straatzijde zoowel als in den tuin.

Maar Raffles had heel weinig lust zijn kleede-
ren te wagen aan de scherpe ijzeren pennen op
den tuinmuur en hij koos het voor hem wel zoo
eenvoudige middel door de deur naar binnen te
gaan, ook al was die voorzien van een alarmsein.

Dickson had ook een hond, een bloeddorstig
monster, weinig minder groot dan een kalf en
in de heele buurt gevreesd.

Meestal lag het dier aan de ketting, hetgeen
er ook niet bepaald toe had bijgedragen zijn
humeur te verzachten, en alleen de huisknecht,
die voor heel weinig dingen bang was en zijn
meester zelf, waagden het met den hond uit te
gaan.

Sedert lang had de politie voorgeschreven,
dat de hond gemuilkorfd moest zijn en nooit
los op straat mocht loopen, maar dat scheen
Dickson voor de goede zaak gaarne over te
hebben, want zoodra overal de luiken gesloten
werden, werd Minca ontdaan van haar muilkorf,
dan mocht zij los rondloopen en wee dan den-
geen, die zij op haar ronde zou ontmoeten —
hij zou er waarschijnlijk niet veel van naver-
tellen.

Maar alweder wist Raffles veel van wat hem
kon wapenen tegen dezen gevaarlijken vijand,
die tot dusverre nog altijd de beste bescherming
is tegen inbraak! Want zelfs het kleinste kef-
ferteje, dat goed oplet, is beter dan de stevigste
grendel — want die laatste kan men doorzagen.

Raffles wist op een prik na, waar het hok
van den hond was, en hoe haar gewoonte waren.
Minca was niet heel erg jong meer, en daardoor

had haar gehoor wel een weinig geleden. Dat vergoedde zij weliswaar door haar verschrikkelijke tanden en geweldige kracht — maar het verminderde toch aanzienlijk haar strijdwaarde, en zou het althans mogelijk maken, de deur te kunnen openen voor de hond iets bemerkte, want de tuin was vrij uitgestrekt, en het dier lag niet ver van de achterdeur.

En een hond, dien men uit de verte kan naderen, dien kan men ook onschadelijk maken.

Raffles had reeds zijn elegante tasch geopend nu hij stil stond voor de groene, lage tuindeur.

En aan Brand, aan wien Dickson op een onzalig oogenblik van al te groote vertrouwelikheden, de verdediging van zijn brandkast had uitgezegt, had Raffles de wetenschap te danken, dat men de deur zeer goed kon aanraken, maar dat het noodlottige gevolgen zou hebben, als men poogde een valschen sleutel in het slot te steken, of met onbeschermden handen een der metalen deelen aan te raken.

Uit overmaat van voorzorg trok Raffles zijn gummi handschoenen aan, en nam een kleine, eigenaardig gevormde boor ter hand, die in staat was, binnen weinige minuten een ronde schijf met een doorsnede van omstreeks vijftien centimeter, zelfs uit het taaiste hout te snijden, of liever te ploegen.

Het toestelletje was een vinding van Raffles en hij was er terecht trotsch op, het kon met de hand zoowel als met motorkracht bewogen worden en alle deelen waren zoo uitmuntend geconstrueerd, alles was zoo goed geolied, dat het toestel zelf niet meer leven maakte dan het wiel van een goed gesmeerde fiets, dat men los laat draaien.

Alleen het versplinterende hout maakte een beetje leven, maar ook dat kon men aanmerkelijk verminderen door het nathouden van het „werkstuk”.

Reeds had Raffles de boor tegen de schouder geplaatst, het vlijmscherpe boorstaal drong door het hout, dicht boven de kruk, en weinig terzijde daarvan, en binnen twee minuten kon

Raffles de uitgezaagde schijf uit de opening lichten.

Hij stak de hand door het gemaakte gat, nog altijd beschermd door den gummi-handschoen, en kon nu al heel gemakkelijk de sloten ronddraaien, die aan de binnenzijde op het slot staken, en na eenig tasten, de beide zware grendels die de deur gesloten hield.

En nu draaide zij heel langzaam op haar hengsels, en een van de moeilijkste dingen was geschied — zij waren althans buiten het gezicht van toevallige voorbijgangers en agenten.

Raffles plaatste heel behoedzaam de uitgezaagde schijf weder in de opening, en fluisterde zachtjes:

— Het windpistool!

Brand tastte in zijn zak, haalde er het windpistool uit, en laadde het met een soort van stift, voorzien van een fluitje, hetwelk hij heel voorzichtig nam uit een blikken doosje.

Hij was steeds de beste schutter van het drietal geweest, en daarom was aan hem de taak opgedragen, den vreeselijken waakhond onschadelijk te maken.

De beide vrienden gingen langs het smalle pad, dat van de achterdeur langs een soort van prieel, naar den achtergevel van het huis voerde, en zich daar weer herhaaldelijk vertakte, zorgdragend, op het gras te loopen terzijde van het grind, en zooveel mogelijk in de schaduw te blijven, want zooveel was de maan door de wolken gekropen en dan teekenden zich duidelijk de struiken en de boomen af tegen den lichtgrijzen steen van den achtergevel.

Zij konden nog omstreeks twintig pas van het huis verwijderd zijn, toen zij eensklaps tegelijkertijd stil stonden.

Een luide geeuw, en het slaan van een korten staart tegen het hout van een hok had hun oor getroffen.

Minca was zooveel wakker geworden, mischien wel op het geluid van den naburigen kerkklok, die het middernachtelijk uur aankondigde.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurfotofoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK IV.

Het gat in de zoldering.

Zij bukten zich zoo diep zij konden.

Het oogenblik was zeker genaderd, waarop Minca placht haar eerste ronde te doen.

En nu moest er snel en goed gehandeld worden, want als het monster begon te blaffen, en misschien op hen aanviel, zouden zij evengoed aanstonds den terugtocht kunnen aanvaarden.

Brand greep het windpistool stevig vast, en zijn oogen doorboorden de duisternis.

Onduidelijk zag hij den kop van den kolossalen hond, een kruising van een deuschen dog en een bouvier, die langzaam naderde, snuffelend en nu en dan zacht grommend.

Want er stond een weinige wind en het ongeluk wilde, dat die juist in de richting van het huis woei — en de neus van madam Minca was nog altijd voortreffelijk.

Eensklaps stond het machtige dier doodstil, gromde luider, liet haar verschrikkelijke tanden zien, die blikkerden in het maanlicht, en zij haalde juist diep adem om als razend te gaan blaffen, toen Brand het windpistool ophief, zorgvuldig mikte en afdruckte.

Er klonk iets als een heel zwakke zweepslag en op hetzelfde oogenblik, nog voor een waarschuwend geluid aan haar strot had kunnen ontsnappen, viel de hond om als door den bliksem getroffen.

De naaldscherpe stift, gedoopt in een zeer sterke oplossing van een verdoovend middel, was haar in de keel gedrongen, en voor minstens vier of vijf uren zou de hond zich niet meer kunnen roeren en als in den doodslaap terneder liggen.

Want dit was weer een merkwaardige karaktertrek van Raffles — al zou hij er schatten mede kunnen verdienen, hij zou niet noodeloos een dier hebben kunnen doden, tenzij het moest om zijn leven te verdedigen.

Brand legde even zijn hand op den schouder van Raffles, en vroeg, trotsch op zijn schot:

— Is het zoo voldoende? Zou hij genoeg hebben?

— Volstrekt niet noodig, Brand! Ik maak je mijn compliment over je schutterstalenten! Ik geloof niet, dat ik je dit in de duisternis zou hebben nagedaan. En nu naar het raam!

Dit is ook een eigenaardigheid van huizen

— zij hebben zwaar verzekerde deuren van machtige grendels voorzien met vingerdikke kettingen erop en bouten van het zwaarste ijzer, maar zij hebben nu eenmaal vensters en een vensterruit is van oudsher een heel teer voorwerp, al is het dan waar dat men er luiken voor kan plaatsen. Maar een luik is geen deur, en heeft vrij veel zwakke punten, die voor een bekwamen vakman niet lang onopgemerkt konden blijven.

Op een van die luiken had Raffles het voorzien.

Het bevond zich aan de binnenzijde van de ruit en hij moest dus beginnen, deze uit te snijden, maar dat was een werkje van slechts enkele seconden. Daarom boorde hij een kleine opening in het ijzer van het luik — mijnheer Dickson vond een houten luik natuurlijk niet afdoende, waarin hij wel eens gelijk kon hebben — trok met een haakje van ijzerdraad, dat hij door dit gaatje stak, de electricische geleidingsdraad naar buiten en knipte ze door.

Dit luik had dus ook onder stroom gestaan, maar het was nu volkomen vrij gemaakt. Er waren zeker nog geen tien minuten verlopen, of Raffles had met met fijne instrumenten zoodanig bewerkt, dat het zich gemakkelijk liet open duwen.

De vijand was in de vesting en Raffles wist dat van dit oogenblik af, alle electricische alarmseinen ter wereld mijnheer Dickson niet meer konden baten.

Want het staat er nu eenmaal zoo mede, dat de electriciteit in een burgerwoning, van welken aard dan ook, als het ware geconcentreerd is in den electriciteitsmeter, waardoor alle energie moet passeeren — en die meter is al een heel onbetrouwbare broeder.

Hij heeft namelijk veiligheidsstoppen, en die behoeft men slechts een enkel slagje los te draaien, om dat gansche prachtige samenstel, die buitengewone vinding van den menschelijken geest, krachteloos te maken.

Zeker, mijnheer Dickson had gebruik kunnen maken van een afzonderlijke dynamo — maar Raffles wist heel goed, dat hij niet zoo dwaas was geweest, om zulk een zeer omvangrijke en dure installatie te laten aanbrengen, want om

een dynamo te voeden heeft men alweer electrischen stroom noodig, tenzij men het wil doen met behulp van een stoommachine! En dat was wel wat veel gevegd, zelfs voor iemand, die zoo trotsch was op zijn verdedigingsmiddel als Dickson.

Nu wist Raffles evengoed de plaats te vinden, waar in dit huis de meter was opgesteld, als in zijn eigen woning.

Het eerste wat hij dus deed, was, door Brand op de hielen gevolgd, de gang te volgen, die naar de vestibule liep, daar een muurkastje te openen, en daar de veiligheidsstoppen één voor één los te draaien.

Van dat oogenblik ging de stroom niet meer door, die van de centrale in de wijk kwam, en al zou men ook drukken op alle knoppen in het heele huis, geen bel zou rinkelen en geen gloeilampje zou branden!

Brand had zijn zaklantaarn reeds te voorschijn gehaald, maar Raffles fluisterde hem toe:

— Wacht nog even tot wij boven zijn — je ziet, dat er een raampje is boven de voordeur.

De beide vrienden liepen dus in de duisternis als katten de breede trap op, die van de zeer ruime hall voerde naar de eerste verdieping.

En niet zoodra waren zij buiten het gezicht van de voordeur, of Raffles liet zijn zaklantaarn gloeien.

— Staat de brandkast dan niet beneden in het kantoorlokaal? vroeg Brand fluisterend.

— Neen! Hij heeft ze in zijn eigen werkkamer laten neerzetten. Kom maar mede. Je zult er van opzien! Het is een prachtig kapitaal meubel!

Op den vloer lag een dikke looper, en de voetstappen waren dan ook volkomen gedempt toen zij verder de breede gang in liepen, en ten slotte stil stonden voor een hooge, dubbele deur, van fraai besneden eikenhout.

De deur bleek op slot te zijn, maar Raffles glimlachte alleen maar eens, want dit was zulk een onbeduidende hinderpaal, dat zij geen gewicht hoegenaamd in de schaal legde.

De deur moest dan ook al heel spoedig haar zwakken tegenstand opgeven, en Raffles en Brand stonden in de fraai gemeubelde zeer ruime werkkamer van mijnheer Dickson.

Het eerste werk van Raffles was, zich te gaan overtuigen, dat de zware overgordijnen goed gesloten waren, en dat geen enkel lichtsprankje naar buiten kon doordringen en daarop ontstak ook Brand zijn lamp, en bij het krachtige licht daarvan zag hij het allereerst de zware brandkast, die in het midden van een der zijwanden stond.

Het meubel was zeker anderhalve meter hoog, een meter breed, en ongeveer half zoo diep.

Raffles keek er met goedkeurende blikken naar, streek eens over het gladde staal, en fluisterde glimlachend:

— Ik wil je wel bekennen, dat ik een oogenblik vrees heb gekoesterd, dat hij de kast misschien in dien tusschentijd zou hebben omgevuurd. Maar gelukkig is het nog hetzelfde meubel, dat ik hem heb verkocht.

— Zullen wij dan spoedig aan het werk gaan? stelde Brand voor. Ik wil je niet verheelen, dat ik mij een weinig ongerust gevoel, zonder dat ik zou kunnen zeggen waardoor, want voor zover ik kan nagaan, slaapt alles in huis rustig en wij hebben nog geen leven gemaakt.

— Niet meer dan een muis zou doen, Brand! stelde Raffles hem gerust. Maar je zult je zin hebben — wij zullen aanstonds aan het werk gaan. Je ziet, dat tot dusverre de zaak een zeer vlot verloop had.

Raffles stak den vinger in het zijzakje van zijn soire-vest, en haalde er een sleuteltje uit te voorschijn.

Hij bukte zich naar het slot van de brandkast. Zijn slanke, gespierde vingers draaiden even aan de cijferschijf, de sleutel werd in het slot gestoken, daarbinnen sprongen de sloten terug, en heel langzaam, ja behoedzaam, trok Raffles de zware deur naar zich toe.

Want zijn langjarige ervaring had hem geleerd, steeds voorzichtig te zijn ten aanzien van lieden, die men slechts oppervlakkig kent.

Tot tweemalen toe was het hem bij voorgaande gelegenheden overkomen, dat een wraakzuchtig brankastbezitter een uiterst gevaarlijke, en uitgehongerde giftslang verborgen hield in zijn kluis.

Een andere keer was er binnen in de kast een helsche machine ontploft, gelukkig ontijdig, en Raffles had bij die gelegenheid weinig anders kunnen redden dan het leven.

Maar er deed zich volstrekt niets bijzonders voor, en Raffles had, terwijl Brand het heldere licht van zijn lamp in het binnenste van de kast deed schijnen, de deuren halverwege geopend, toen hij met die beweging plotseling ophield en met de grootste verbazing omhoog keek.

— Wat is er? vroeg Brand een weinig ongeduldig.

— Dat vraag ik mijzelf ook juist af, Brand! antwoordde Raffles lakoniek. De zaak is, dat ik zooveen een stukje gips op mijn neus kreeg!

— Gips op je neus? herhaalde Brand wel een tikje onnoozel. Waar zou die vandaan komen?

— Wel, gips komt in een kamer als deze meestal van het plafond! gaf Raffles droogjes ten antwoord.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen hij plotseling zijn hand op den arm van Brand legde.

Zijn scherp gehoor had een heel zwak gerucht vernomen, en dat kwam heel zeker van boven zijn hoofd.

Het was alsof er een muis of een ander knaagdier, daar ergens boven in het plafond aan den gang was.

— Hoor je het? vroeg hij met zijn mond vlak bij het oor van Brand.

— Ja, antwoordde deze heel zacht. Wat kan het zijn? Het is alsof er met een scherp voorwerp op steen gekrast wordt.

Inplaats van te antwoorden richtte Raffles het licht van zijn lantaarn schuin naar boven, juist op het oogenblik dat er niet ver van den hoek van het plafond een heel fijne barst verscheen in het sneeuwwitte laagje, dat het plafond bedekte, alsof daar een onzichtbare hand met een fijne stift een grillig lijnenspel had aangebracht.

En tegelijkertijd vielen er weer heel fijne schilvertjes witsel, als een soort van sneeuwvlokken naar omlaag en kwamen terecht op de brandkast.

Zonder iets te zeggen keken de beide mannen elkander een oogenblikje in de oogen, en zonder nog een aansporing noodig te hebben, duwde Brand de brandkast nog wat verder open, en begon met vlugge, geoefende hand de pakjes keurig bijeengebonden bankbiljetten en waardevolle aandeelen, in het valles te werpen, waarbij hij nog voegde een paar doosjes, die bij de opening juweelen bleken te bevatten, fraai gezette ringen, oorhangers — ja, er was zelfs een diadeem bij, voornamelijk bestaande uit diamanten van het zuiverste water, en verlevendigd met safieren, robijnen en ametisten.

Het mocht zeker de vraag heeten, hoe die zaken daar in die kast waren geraakt, maar om de oplossing bekommerden de beide mannen zich al heel weinig. Zij waren daar en zij namen ze natuurlijk mede.

Het leeghalen van de kast had zeker geen vijf minuten geduurd, en zij mochten wel haast maken, want steeds dichtër begin die zonderlinge sneeuw van witseldeeltjes te vallen, de barst breidde zich uit, en plotseling drong er een spits voorwerp door de witte laag, blijkbaar van staal, dat bijna onmiddellijk weer verdween.

— Lampen uit! beval Raffles haastig. Dan de deur dicht en gemaakt dat we wegkomen!

Wij behoeven hier niet te worden gezien — maar ik daarentegen zou wel eens graag willen weten wat er hiernaast en hierboven eigenlijk voorvalt.

— Wie woont er hiernaast?

— Weet je dat niet? Dan zal ik het je zeggen! Hiernaast woont de bekende, schatrijke sportsman Armand Garfield! Bekend om zijn heel dure liefhebberijen, zijn vele minnaressen, zijn renpaarden, en zijn auto's.

— Kan het niet hierboven zijn?

— Ik geloof het haast niet! Het is waar, dat het plafond vernield wordt, maar dat komt door de werking van de geheele laag. Ik geloof dat de kracht wordt aangewend in den vloer van het huis hiernaast, dus op de tweede verdieping — zie maar, nu komt de stalen stift toch zeker door den zijmuur!

— Ik zie niets, maar ik geloof het graag als jij het zegt! fluisterde Brand opgewonden. Het is hier niet veilig meer, Edward, laten wij de plaat poetsen!

— Je hebt gelijk — het dient tot niets hier te blijven wachten, of Dickson of een der bedienden misschien wakker wordt door het leven als er grotere stukken naar beneden mochten komen vallen. Ik moet zeggen — het verheugt mij dat ik niet veel later aan het werk ben gegaan, want binnen een uur tijds zullen die zonderlinge burenen een gat gemaakt hebben, groot genoeg om er zich door te wringen, en zich aan een touw te laten zakken.

Hij had Brand reeds bij de hand gevat en hem onder het spreken naar de deur gebracht.

Op den drempel wendde hij zich nog even om en keek naar boven.

En daar zag hij nu, alsof het een ster was, heel duidelijk een rood lichtpuntje flikkeren!

Zij hadden zich dus wel bijtijds uit de voeten gemaakt.

Raffles sloot de deur onhoorbaar weer, het tweetal liep de gang af en daalde de trap af naar de vestibule.

Daar gekomen hield Brand Raffles even aan den mouw terug, en zeide heel zachtjes:

— Zouden wij de politie niet waarschuwen?

— Blijf me toch met je politie van het lijf, Brand! antwoordde Raffles ongeduldig. Kan ik mijn zaken niet alleen opknappen? Wie weet welke interessante en voor ons waardevolle dingen wij te zien krijgen.

— Ben je dus werkelijk van plan, het huis hiernaast binnen te dringen?

— Gebruik toch niet zulke overdreven termen! Van dringen is geen sprake, en ik weet zeker, dat wij er zullen binnengaan als in een lunchroom! Kom spoedig mede!

En hij trok Brand weer aan de hand mede, totdat zij de lantaarns weer ongestraft konden doen ontgloeien.

Zij verrieten het huis op dezelfde wijze als zij er waren binnen gekomen, kwamen zoo in den tuin, maar inplaats dat Raffles toeliep op de tuindeur, die hij nu slechts voor het openen had, richtte hij zijn schreden naar den vrij lagen zijmuur, die den tuin scheidde van dien van het aangrenzende huis, een monumentaal gebouw, waarvan de eerste en tweede verdieping geheel in gebruik werden genomen door Armand Garfield, ofschoon hij een jonggezel was, en men mocht aannemen, dat hij het wel met minder dan 14 kamers, groote en kleine, kon stellen.

In een ommezien was Raffles over dien muur heen, en Brand was wel genoodzaakt, hoewel mopperend en in opstand komend tegen het lot, hem op zijn weg te volgen.

Op zijn beurt klauterde hij over den lagen muur, na het valies met een riem om zijn schouders te hebben bevestigd, teneinde niet in zijn bewegingen te worden belemmerd.

Raffles scheen te worden voortgedreven door een onweerstaanbaar verlangen om te zien, wie daar zoo plotseling als zijn concurrenten waren opgetreden, en Brand kende hem te goed om niet te weten, dat iedere waarschuwing, iedere poging om hem tot andere gedachten te brengen, vruchteloos zou zijn.

Wat de zoeven geuite voorspelling van Raffles betrof — die werd volkomen en zeer snel bewaarheid, want inderdaad waren een paar manipulaties met zijn loopers voldoende om het huis aan de achterzijde binnen te gaan, alsof het niet meer was geweest dan een prieel.

Alles hier beneden was doodstil, en het was duidelijk, dat men hier niets wist en ook niets gehoord had van wat daarboven in het huis geschiedde — aangenomen, dat hier bedienden slieden, gelijkvloers, hetgeen nog lang niet zeker was.

Gelijkvloers van het groote huis was een zaak

gevestigd in mode-artikelen, een van die ouderwetsche winkels, zooals men ze niet veel meer aantreft, van een discrete deftigheid, en waar meestal alleen door rijke bejaarde dames, die er nog goed willen uitzien en toch weer niet behooren tot het ras, dat zestig jaar zijnde voor twintig wil doorgaan, gekocht wordt.

Achter de ramen zag men overdag eenige hoeden op mahoniehouten standaards achter de ramen, waarover de mondaine vrouw, die weet hoe het hoort, medelijdend de schouders ophaalde. Soms waren zij vergezeld van een zijden lap van een bescheiden kleur, schijnbaar achteloos neergehangen over de leuning van een verguld stoeltje en dat was alles.

Des avonds gingen de houten luiken voor de ramen en de eigenares, een bejaarde Française, uitgeweken tijdens den grooten oorlog, begaf zich huiswaarts, meestal in gezelschap van haar beide verkoopsters, want uit meer leden bestond het personeel niet.

De zaak bleef dan geheel onbeschermd achter, maar dat vond mevrouw Chanteloupe niet erg, want de ontvangsten nam zij iederen avond mede, en met een wrang glimlachje verzekerde zij steeds, dat geen enkele inbreker gek genoeg zou zijn, zich te vergrijpen aan de dameshoeden, die hij hier en daar in de geweldig groote toonzaal verspreid zou vinden.

Het was dus in deze barre woestenij, dat Raffles en Brand hun intrede deden, en zij konden dan ook ongestoord voortgaan tot aan den voorsten winkel, vanwaar zij door een gemakkelijk te openen zijdeur, in de vestibule konden komen, waar de trap naar de overige verdiepingen zich bevond.

En ternauwernood waren zij daar, of het scherpe oor van Raffles ving een zacht gerucht op, dat op straat zeker niet te vernemen zou zijn, maar dat hier tamelijk duidelijk gehoord kon worden.

Het was als het krassen van een stalen voorwerp over steen.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford,
Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.

Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

Een onverwachte ontdekking.

Slechts een kort oogenblik bleven de twee vrienden daar staan luisteren, in het schemerig schijnsel, hetwelk naar binnen drong door het raampje boven de straatdeur, waarop met vergulde letters de woorden: „Robes et Manteaux” te lezen waren, en toen gingen zij heel zachtjes de breede, met een dikken looper belegde trap op.

Maar halverwege stond Brand stil, en zeide, zijn mond bij het oor van Raffles brengende:

— Wacht nu toch eens een oogenblikje! Wij zijn hier immers in het huis van Armand Garfield?

— Dat zijn wij!

— Maar dan kon toch onmogelijk dat gerucht uit zijn woning afkomstig zijn!

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat die Garfield rijk is, een jonge uitgaander, en die zulke grapjes niet zal uithalen!

— Waarde Brand, dat kan men nooit met zooveel stelligheid zeggen, hernam Raffles zoetjes. Ik heb rare noten hooren kraken over dien mijnheer Garfield. Ik voor mij geloof, dat hij verstandig zou doen, zich eens onder behandeling te stellen van een te goeder naam bekend staande psychiater, want ik wil niet aanstonds verzekeren, dat hij gek is, maar hij is verre van normaal. En bovendien — hoe zou je me anders kunnen verklaren, dat dat gerucht daar maar altijd voortduurt en dat wij het hooren en dat mijnheer Garfield er rustig onder zou kunnen blijven doorslapen?

— Maar hoort hij het wel? Zijn slaapkamer kan wel een heel eind verder liggen?

— Integendeel, dat vertrek ligt er vlak bij, ik ga zelfs verder, en zou durven wedden, dat men in die slaapkamer aan het werk is! Ik weet, wat ik zeg, want ik treed maar zelden tegen een brandkast op, zonder mij eerst te hebben overtuigd wie haar naaste bureu zijn!

— En laten wij nu geen tijd meer verliezen met praten, maar zien wat er eigenlijk aan de hand is!

Een oogenblikje later hadden zij het portaal bereikt, waarop de woningdeur uitkomt.

Raffles bezichtigde het slot. Het was een deugdelijk Yale-slot en menig ander zou eenvoudig rechtsomkeert hebben gemaakt, maar zelfs sloten van dit voortreffelijk fabrikaat konden voor Raffles niet onoverwinnelijk zijn.

Hij bezat uiterst fijne instrumentjes, die er uitzagen als eenvoudige haaknaalden — maar bij goed toezien, waren zij aan het eind voorzien van heel fijne zaagjes, met microscopisch kleine tandjes. Anderen hadden weer kleine weerhaakjes aan het einde, of men kon er een schroefje mee los draaien — en Raffles wist hoe een Yale-slot gefabriceerd was tot in de geringste kleinigheden, alsof hij er zelf de uitvinder van was.

Brand had nauwelijks tot vijftig kunnen tellen — of reeds zag hij, met een verbazing, die wel nooit zou luwen zoolang hij leefde, de deuren kieren en toen heel langzaam open gaan.

Het was een nieuw slot — die zijn juist het gemakkelijkst, fluisterde Raffles glimlachend. En hier zijn we in het hof van den leeuw.

— Ik hoor het geluid niet meer! zeide Brand heel zachtjes. Zouden zij het opgeven.

— Ik denk veel eerder, dat zij misschien al binnen zijn, en nu hun krachten wijden aan de brandkast hiernaast. Ik spreek in het meervoud, omdat het ondenkbaar is, dat Garfield dit heelemaal alleen zou willen opknappen. Als dat wel zoo ware...

Raffles hield plotseling op, want op dat oogenblik trof een geluid van heel anderen aard het oor van beide mannen.

Het geelk op een zacht gekreun als van iemand, die zwaar ziek is, of die zou willen schreeuwen maar het niet kan.

Het moest van dichtbij komen van achter een dier gesloten deuren, twee aan weerszijden van de gang waarin zij nu stonden.

Heel voorzichtig op de teenen sluipende en zeer verbaasd over dit ongewone geluid, dat hij in zulk een woning zeker niet verwacht zou hebben, ging Raffles op een van de deuren toe, opende ze, maar hij zag in een pikdonker vertrek, waar niemand was. De tweede deur echter, die hij probeerde, was op slot. Hij kon er ook niet doorheen zien, want de kamer was donker, en bovendien scheen er van binnen een koperen plaatje voor het gat te hangen, zooals hij ontdekte, toen hij een van zijn instrumenten in het sleutelgat stak. Hij kon het plaatje een weinig terzijde duwen, maar verder ook niet.

Hij richtte zich op, dacht een oogenblik na, en keek toen Brand aan, wiens gelaat de grootste verbazing uitdrukte.

Raffles keek links en rechts in de gang, die tamelijk helder verlicht was door een electriche lamp en eensklaps scheen hij een besluit te nemen en fluisterde op levendigen toon tot Brand:

— Jij gaat zien hoe ver het daar boven staat! En wat ze daar boven uitvoeren, wees voorzichtig, want ik denk, dat Garfield niet de man is om ongestraft te tarten in zijn eigen huis. Geef je dus niet bloot, maar doe het behoedzaam. Ik, intusschen, zal trachten deze deur te openen, want het is daar binnen bepaald niet pluis.

— Een zieke misschien?

— Waarom zou dan de deur op slot zijn?

— Kan het soms Garfield zelf zijn, die door boosdoeners is overvallen, gebonden en opgesloten, opdat zij ongestoord hun werk hier zouden kunnen verrichten?

— Dat is niet onmogelijk — en dat zullen wij dan ook spoedig weten! Vlug, Brand, ga poolshoogte nemen en kom dan hier rapport uitbrengen. Hier verkeert misschien iemand in gevaar.

— Hoe is de weg?

— Loop de gang teneinde, ga voorbij de deur naar het portaal, zoo bereik je een binnentrap, en als je die bent opgegaan, wijst zich den weg vanzelf, want je behoeft alleen maar de gang in te gaan, recht tegenover de trap, en de laatste deur aan je rechterhand is die van de slaapkamer. Stellig is het daar, dat zij aan den gang zijn, misschien doe je het best een deur eerder binnen te gaan, die toegang geeft tot een kleedkamer, en waar zeer waarschijnlijk een tweede deur in verbinding zal staan met de slaapkamer! Zijn zij al door het gat gekropen, dan kom je me dat onmiddellijk zeggen. Zoo niet, dan tracht je te ontdekken, wie daar bij elkaar zijn, hoeveel er zijn, en wát ze eigenlijk uitvoeren. Je kunt mij hier vinden.

Brand deed zich onmiddellijk het zwarte zijden halfmasker voor, en Raffles hoorde hem op zijn teenen wegsluipen. Toen werd het weer heel stil in het huis, het gerucht daarboven had opgehouden, en hij vernam nu alleen maar heel zachtjes het zonderlinge, kreunende geluid.

Raffles verloor geen tijd.

Het eenvoudige deurslot kon voor hem geen moeilijkheden opleveren. In een oogwenk had hij het weten te openen.

Hij duwde de deur op een handbreed open, stak de hand door de reet, en draaide van het electriche licht om.

Bijna aanstonds hield het zachte kreunen op. Zonder de deur te sluiten trad Raffles binnen, en toen hij een paar stappen had gedaan in het nu helder verlichte, vrij groote vertrek, zag hij

een jonge vrouw, stevig vastgebonden op een divan, en met een doek om den mond.

Maar ondanks die doek had hij haar aanstonds herkend, tot zijn onuitsprekelijke verbazing — want die vrouw was niemand anders dan Dorothy Fisher!

Nog twee stappen brachten hem vlak bij haar, en zij keek hem doodelijk verschrikt aan.

Raffles begreep aanstonds, dat zijn eigen masker haar zoo moest doen ontstellen, en daarom nam hij het aanstonds af en fluisterde geruststellend:

— Vrees niet! Ik ben Uw vriend! Herkent ge mij?

Er kwam dadelijk een andere uitdrukking in de doodelijk verschrikte oogen, en ofschoon Raffles zijn gelaat een weinig veranderd had, zoo scheen het meisje hem toch te herkennen, en knikte toen haastig een paar maal. Raffles had in een wip den doek losgemaakt, en haar den prop uit den mond genomen.

— Hoe komt gij in hemelsnaam hier? drong hij aan. Zeg het mij spoedig! en praat niet hard, want de bewoner van het huis is klaar wakker!

Het meisje moest een paar maal slikken voor zij er met moeite kon uitbrengen:

— Het is Remendado! Hij is een vriend van Garfield, die hier woont. Samen hebben zij mij naar buiten gelokt en ontvoerd — en ik geloof, dat ik al twee dagen hier moet zijn! De Spanjaard heeft mij willen dwingen hem te volgen. Hij heeft mij een belofte willen afpersen, dat ik weder met hem zal mede gaan en ik heb geweigerd. En toen — hij heeft geweld willen gebruiken, maar Garfield is tusschenbeide gekomen, en zij hebben met elkander gevochten! Het was afschuwelijk! Maar nu zijn zij weer goede vrienden naar het schijnt! Neem mij mee, om Godswil, breng mij weg!

— Weet gij soms wat zij hier van plan waren? vroeg Raffles op gedempten toon, terwijl hij voor divan neerknielde en de koorden begon los te snijden, die haar op den divan vastgebonden hielden.

— Zij spraken in mijn tegenwoordigheid over een brandkast en over veel geld — ik geloof dat ik den naam van Dickson gehoord heb — maar het is juist als een boozen droom — ik kan mij niet begrijpen, dat het werkelijkheid is.

Raffles had zijn knipmes weder in zijn zak gestoken en maakte de touwen los.

Het meisje wreef, met een hulpelooze uitdrukking op haar lief gelaat, de pijnlijke plekken, waar het touw haar in de huid had gesneden.

Zij was nauwelijks bij machte zich een wei-

nig op te richten, en Raffles wilde haar daarbij steunen en helpen, toen haar gelaat plotseling een doodelijk verschrikte uitdrukking kreeg.

— Wees voorzichtig! gilte zij.

Maar het was reeds te laat!

Voor Raffles zich uit zijn geknielde houding kon oprichten, hadden zich vijf mannen op hem geworpen, en ofschoon hij nog altijd over een geweldige kracht beschikte, en een paar malen zijn aanvallers van zich af wist te schudden, zoo was de overmacht toch te groot voor een man, die in geknielde houding was overvallen.

Raffles voelde een hevigen slag op zijn hoofd neerkomen, die hem half verdoofde, en een duizeling overviel hem.

Hij gevoelde nog, hoe men hem de armen op den rug bond met dezelfde touwen waarmede het meisje, dat hij had willen redden, op den divan was vastgebonden geweest, en toen zonk zijn geest weg in duisternis....

Maar lang kon deze bewusteloosheid toch zeker niet geduurd hebben, want toen hij weder tot zichzelf kwam, bevond hij zich nog in dezelfde kamer, en een paar mannen liepen nog heen en weer, en waren doende met het ongelukkige ontvoerde meisje, dat zij opnieuw op den divan hadden geworpen, en daarop hadden vastgebonden, terwijl zij, om haar het schreeuwen te beletten, haar opnieuw hadden gekneveld.

Er was geen van de mannen in de kamer of hij droeg de rok of de smoking — het leek een gezelschap van vroolijke jongelui, die van een avond vol vermaak, zoeven huiswaarts waren gekeerd.

Maar vroolijk stonden de gezichten van die lieden allesbehalve, en Raffles wist dat hij in een hoogst gevaarlijken toestand verkeerde, en lieden tegenover zich had, die niet van gekscheren wisten.

Twee hunner herkende hij onmiddellijk, zoodra het bewustzijn weder tot hem was doorgedrongen. De een was Remendado, in een familijslecht zittende smoking en degeen, die naast hem zat was Armand Garfield, een man van omstreeks vijf en twintig jarigen leeftijd, wellicht nog iets jonger, met een glad geschoren gezicht.

Hij had iets Mongoolsachtigs over zich, met zijn scheeve, halfdichtgeknepen, zwarte oogen, zijn vierkante kaken en zijn uitstekende jukbeenderen. Het voorhoofd was zeldzaam laag, en de gelaatskleur was geel als van een leverlijder.

Het kennersoog van Raffles zag onmiddellijk dat hij te doen had met een man die in hooge mate onderworpen was aan den wil van zijn zenuwen en die naar alle waarschijnlijkheid aan

dwangvoorstellingen leed. Telkens liep er een eigenaardige rilling over zijn gelaat, en hij had de gewoonte, onder het spreken telkens met een ruk zijn wenkbrauwen heel vlug omhoog op te trekken en dadelijk daarop zijn oogen een paar malen krampachtig te sluiten, waarbij een van zijn mondhoeken in de hoogte ging. Dan had zijn gelaat een aapachtige uitdrukking van wreedheid en list.

Op het gelaat van Remendado, die een sigaret rookte, was niets anders te lezen dan koude wreedheid en voorgewende onverschilligheid.

Het was duidelijk dat hij Raffles onmiddellijk had erkend als den man, die hem in de dancing van Pat O'Murphy had neergeslagen, en de bescherming van Dorothy op zich had genomen. Raffles betwijfelde echter sterk of de man wel degelijk wist wie hij was, en dat was maar goed ook, want anders zou hij hem waarschijnlijk bij de eerste de beste gelegenheid aan de politie hebben uitgeleverd.

Dan was er nog een korte, grofgebouwde jongeman met een stierennek, en een afstootende uitdrukking van leedvermaak op zijn leelijk gelaat, breed en plat, dat naar Raffles was toegewend.

De beide anderen konden er uitzien als de eerste de beste „salonleeuw" in hun goed zittenden rok en hun onbeduidende niets zeggende gezichten.

Maar Raffles kende het soort! In staat tot alle wreedheden en alle buitensporigheden, alleen maar om tot prikkel te dienen voor de verslapt zenuwen, zonder een spoor van geweten, echte kinderen van den tijd, alleen maar belust op hun eigen vermaak en met voeten tredende, wat hun daarbij in den weg kon komen.

Toen Raffles dit alles langzaam in zich opnam, zat hij op een stoel, die was geplaatst tegenover den tafel, waarachter de drie mannen hadden plaats genomen.

En het bleek al spoedig, dat alleen Remendado en Garfield het woord zouden voeren, en dat zij als de meesters beschouwd werden.

Garfield had Raffles langen tijd strak aangezien, en toen hij bemerkte, dat deze weer uit zijn kortstondige verdooving was ontwaakt, begon hij met een schelle, doordringende stem:

— Wie ben je, hoe ben je hier gekomen, en wat zocht je hier?

— Veel vragen opeens, mijnheer Garfield, antwoordde Raffles spottend. Wie ik ben — dat zal ik liever niet zeggen. Hoe ik hier ben gekomen, kunt gij weten, zoodra gij de achterdeur van Uw huis bekijkt — en wat ik hier kwam

zoeken? Laten wij zeggen, dat ik om Uw geld kwam!

— Ben je een gewoon inbreker?

— Ik ben een inbreker — maar ik zou toch liever niet onder de gewonen gerangschikt worden, gaf Raffles ten antwoord. Mag ik weten, wat gij voornemens zijt met mij te doen?

— Dat weten we nog niet! antwoordde nu de Spanjaard langzaam, terwijl hij Raffles met zijn zwarte oogen scheen te willen doorboren. Natuurlijk herken ik je — jij bent de kerel, die zijn neus in andermans zaken steekt. Jij hebt

je er mede willen bemoeien, toen ik die slet daarginds wou leeren, hoe zij zich gedragen moet! Want ze is van mij, versta je?

— Dat is nog altijd niet uitgemaakt, Pedro! zeide Garfield koeltjes en toen de mannen elkaar op die woorden aanzagen, begreep Raffles, een menschenkenner als weinige anderen, dat er plotseling een veete ontstaan was tusschen die twee voormalige vrienden, en dat het arme, weerlooze, bleeke kind op den divan, daarvan de aanleiding was.

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

Medeminnaars.

Het was vrij lang stil gebleven in het vertrek, waar iedereen zeer nauwkeurig scheen te weten wat er achter die weinige woorden school, die de beide mannen zoeven hadden gewisseld.

Garfield zeide rustig, met zijn schelle hoge stem:

— In ieder geval is Dorrit in mijn huis! Ik vind haar zeer aantrekkelijk — en men zou rekening kunnen houden met de mogelijkheid dat zij de voorkeur geeft aan mij boven jou!

— Wij zullen verstandig doen, Garfield, als wij hierover niet langer praten in gezelschap van anderen, hernam Remendado op doffen toon. Ik weet, wat ik wil — en wat ik wil, ge-

beurt ook. Het mag dan zijn, dat ik haar hierheen heb gebracht, omdat ik wist dat niemand haar hier zou zoeken, maar dat geeft jou nog geen rechten. Laten wij ons liever met dezen heer bemoeien, en beraadslagen, wat wij met hem doen kunnen.

Het bleef weer even stil, en toen hernam de Spanjaard, met zijn zwarte oogen nog altijd op het gelaat van Raffles gericht:

— Wil je mij eens vertellen, waar je al dat geld vandaan haalt, dat er zat in het valies hetgeen je bij je had?

— Gestolen! antwoordde Raffles laconiek.

— Nu, je bent tenminste oprecht! Ik wist het

ook trouwens wel! Ik weet zelfs waar je het gestolen hebt! Wij wisten zeer precies waar die biljetten te vinden zouden zijn. Vooruit man, zeg wat je weet en wat je gezien hebt!

— Och, het had niet veel te beteekenen! antwoordde Raffles schouderophalend. Het geld was in de brandkast hiernaast en ik had het liever in de mijne! Daarom ging ik het vannacht halen! Het is waar, dat ik daarbij een eigenaardigen arbeid verraste — in een hoek van het plafond, en ik moet erkennen, dat mijn nieuwsgierigheid mij gedwongen heeft hier eens binnen te gaan om te zien wat dat te beduiden had.

— Wel, nu weet je het — maar geloof je, dat die kennis je veel zal verrijken?

— Ik zou zeggen van niet! antwoordde Raffles met voorgewende nederigheid.

— Wist je dat zij hier was? ging Remendado voort.

— Bedoelt U Dorothy Fisher? Neen, dat wist ik niet! Het is waar, dat ik mijnheer Garfield altijd voor een hoogst gevaarlijken schobbejak heb gehouden, maar dat hij zich zou leenen tot zulke gemeene streken, — neen, dat vermoedde ik niet. Het was louter toeval, dat mij op haar weg bracht! Ik wil . . .

Hij hield plotseling op.

Ergens op een houten beschot, maar waar kon men niet zeggen, klonken doffe, snelle klopjes met ongeregelde tusschenpoozen.

Een flauwe glimlach verscheen en verdween, snel als de bliksem op het gelaat van Raffles.

Een paar mannen hadden luisterend het hoofd opgeheven, en één van de elegante booswichten trad op de deur toe, en keek in de gang.

Garfield keek Raffles aan met een loerende uitdrukking in zijn oogen en vroeg:

— Was je hier alleen?

— Volmaakt alleen, mijn waarde heer! antwoordde Raffles zoetsappig. Bij dergelijke uitstapjes, neem ik zoo goed als nooit gezelschap mede. Ik behoor tot de gelukkige lieden, die zich heel goed alleen kunnen amuseeren.

— Wat had je gedaan, als je ons had kunnen overvallen?

— Dat had ik van de omstandigheden laten afhangen! Als er twee of ten hoogste drie mannen waren geweest, had ik U wel met de revolver in bedwang kunnen houden tot de politie was gewaarschuwd. Waren er meer geweest, dan zou ik waarschijnlijk weggeslopen zijn — en hetzelfde hebben gedaan.

— En wat zoudt gij gedaan hebben, als wij ons hadden verzet? vroeg mijnheer Garfield.

— Wel, naar alle waarschijnlijkheid zou ik

geschoten hebben, antwoordde Raffles koeltjes. Dat zoudt gij zeker gebillijkt hebben, mijnheeren! Want iedereen heeft het recht zijn leven te verdedigen, zelfs tegen fatsoenlijke lieden, en dus zeker tegen schelmen, zooals gij blijkt te zijn!

Garfield scheen een heel dikke huid te hebben, want er bewoog zich zelfs geen spiertje op zijn bleek gelaat.

Hij bleef Raffles slechts onafgebroken aanstaren, en toen wendde hij zich vrij onverschillig tot de drie anderen, die nieuwsgierig hadden toegeluisterd, en zeide:

— Beste kerels, ik apprecieer jullie gezelschap maar ik kan mij niet voorstellen, wat jullie hier nu zou kunnen terughouden! Voor zoover ik kan nagaan is de zaak totaal mislukt, en wij hebben achter het net gevischt! Deze heer is ons voor geweest!

— Ja, maar wacht eens even! riep een van de jongelieden uit, terwijl hij kalm ging zitten, dat is toch geen sport, Garfield! De afspraak was, dat wij gezamenlijk zouden trachten, de brandkast van dien Dickson te benaderen!

— Maar ik liep de grootste risico, Hamilton! zeide Garfield, zonder zelfs het hoofd op te heffen en den spreker aan te zien. De grap geschiedde in mijn huis, en als wij gesnapt waren, zou ik er waarschijnlijk voor hebben moeten opdraaien!

— Dat is alles goed en wel, maar wij hadden afgesproken, het geld te deelen, in gelijke parten! hernam Hamilton koppig. Het geld is er nu, al heeft deze man het dan ook buit gemaakt. Wij hebben het maar voor het verdeelen, ik wacht op mijn aandeel, en ik verzet geen voet voor ik het heb! En jij zult wel zoo verstandig zijn, Garfield, om nu geen tegenwerpingen te maken! Het zou heel onaangenaam voor jou zijn als wij eens gingen klappen!

Voor het eerst hief Garfield langzaam het gelaat naar den spreker op, en keek hem aan met half dicht geknepen oogen.

Raffles zag duidelijk, dat er een onbedwingbare huivering liep over het lichaam van Hamilton, toen hij den basilischen blik van Garfield op zich gevestigd gevoelde.

Maar de stem van den gastheer bleef volmaakt kalm, toen hij langzaam opstond, met zijn handen in zijn zakken dicht voor Hamilton ging staan en afgemeten zeide:

— Praat toch geen onzin, Hamilton! Je weet heel goed, dat je geen kik zult geven! Maar denk je nu werkelijk, dat je met een ezel te doen hebt? Geloof je, dat ik mijn medewerkers niet zorgvuldig uitzoek, en alleen maar onder diegenen,

die iets op hun kerkstok hebben, dat hem voor een paar jaartjes in de gevangenis kan brengen — en wat een van jullie betreft zelfs aan den galg? Komaan, ik had gedacht, dat jullie verstandiger waren! Gaat nu maar rustig heen — of blijf voor mijn part, want het doet er ook niet toe! Jullie zullen je rechtmatig aandeel hebben, zooals ik ook beloofd heb. Maar je moet niet zulke dwaze bedreigingen uiten, tegenover iemand, die jullie zooals je daar staat, kan maken en breken!

Het was doodstil in de kamer, en Raffles liet zijn blikken achtereenvolgens gaan over de bleeke, vertrokken gezichten van het drietal, dat nu wel een jammerlijken indruk maakte.

Toen zag hij even naar de ongelukkige vrouw, die daar, met starende oogen, die niets schenen te zien, onbeweeglijk op den divan lag, zonder in staat te zijn, een beweging te maken.

Maar Hamilton scheen niet veel lust meer te hebben, onder deze omstandigheden de gast te blijven van zijn gevaarlijken vriend.

Hij nam met afgemeten bewegingen zijn jas van de stoelleuning waarover dat kleedingstuk gehangen was, zette zijn hoed op, gaf zijn beide vrienden een wenk, en zeide, zijn best doende om zijn stem kalm te laten klinken:

— Als het er zoo mee staat, Garfield, dan doen wij beter met maar heen te gaan! Maar ik verwacht je morgen in den loop van den dag bij mij thuis — om af te rekenen! Wij zullen dan met ons drieën op je wachten!

— Dus je vertrouwt mij wel? vroeg Garfield sarcastisch. Je wilt niet eerst de buit tellen!

— Je zult ons wel fatsoenlijk behandelen! zeide Hamilton nijdig. Daar rekenen wij tenminste op. Je mag dan iets van ons weten — maar wij zouden jou ook heel wat nadeel kunnen berokkenen!

— Het is al goed, Hamilton! zeide Garfield koeltjes. Ik zal mij de moeite geven, morgen even bij je aan te rijden met het geld, dat deze heer ons op zulk een gemakkelijke wijze in handen heeft gespeeld. Wij hadden ons heel wat moeite kunnen besparen, na de eerste paar slagen van ons houweel, die zijn aandacht moeten hebben getrokken! Adieu!

Zonder nog een woord te zeggen, hadden de drie jongelieden hun overgoed gegrepen, en stonden al bij de deur, toen Hamilton zich op den drempel nog eens omkeerde met de vraag:

— Wat doe je met dezen man?

— Laat dat maar aan mij over, mijn waarde!

— Als je maar zorgt, dat hij behoorlijk wordt opgeborgen! Het zou alles behalve aangenaam voor ons zijn, als hij op vrije voeten kwam, ons

naderhand herkende, en ons aan de politie verried!

— Maar dat ben ik ook vast van plan! zeide Raffles langs zijn neus. U bijvoorbeeld, mijnheer Hamilton, ken ik bij nader inzien heel goed! U is een welbekend lid van de Jockey-club, en verleden zomer heeft een paard van U te Epsom, medegeloopen, en heeft slechts met een halve lengte verloren van den winnaar!

Het gelaat van den jonge man vertrok krampachtig, en hij was op het punt naar Raffles toe te gaan, toen Garfield hem met een gebaar weerhield, en op ijskoude toon zeide:

— Laat maar waaien, Hamilton! Ik merk tot mijn leedwezen, dat onze gevangene zich aan grootspraak te buiten gaat. Of hij zegt dat zoo maar voor de grap. Heel waarschijnlijk zal hij nooit in de gelegenheid komen, die kinderachtige bedreigingen ten uitvoer te brengen! Zie je, ik heb een vermoeden — dat bijna zekerheid is — alsof ik weet wie deze man eigenlijk is! En mocht dat vermoeden waarheid blijken — dan zullen wij de politie de moeite besparen, een breedvoerig proces tegen hem te voeren! Mijn eigen processen duren korter, en zij zijn afdoende. Een advocaat is er nooit bij noodig — maar meestal wel een scherprechter! En maak nu maar, dat je weg komt, en maak je verder niet ongerust! Het is al laat, en ik heb nog meer te doen!

Raffles had onbeweeglijk toegelusterd, terwijl Garfield dit zeide, en hij begon te begrijpen, dat hij inderdaad in handen gevallen was van een man, die er zelfs geen seconde over zou nadenken, hem koelbloedig uit den weg te ruimen, wanneer hij moest vreezen, dat zijn eigen vrijheid anders gevaar liep. Een zijkanaal van de Theems liep vlak achter het huis en — van die omstandigheden zou Garfield wel eens gebruik kunnen maken. Hij was koelbloedig, en daarbij volkomen gewetenloos.

En van Garfield gingen zijn blikken naar Remendado, die zich zelfs niet verroerd had, nog bijna niet had gesproken, maar Raffles eveneens voortdurend had aangezien.

Maar nu stond de Spanjaard op, rekte zich eens uit, en zeide toen bedaard tot Garfield:

— Voor wien houdt je hem?

— Wel, ik wil nooit meer aan onze opwindende sport doen als het niet Raffles in hoogst eigen persoon is! antwoordde Armand Garfield, zonder eenige stemverheffing.

Een lichte angstige kreet van den kant van den divan, deed hem met een wrangen glimlach vervolgen:

— Dat had jij zeker niet verwacht, kleine

Dorrit? Je ziet, dat je je beschermers wel wat nauwlettender had mogen uitzoeken. Vertel mij eens, mijnheer, heb ik het bij het rechte einde?

— Ik zal U mijn naam niet noemen! gaf Raffles bedaard ten antwoord.

— Waarom eigenlijk niet? Ik denk niet, dat het voor U veel verschil zou uitmaken! zeide Garfield spottend. Want om de waarheid te zeggen, gij zijt drommels lastig, en ik geloof, met Hamilton, dat het niet voldoende zal zijn, om U aan de politie uit te leveren! Gij zoudt haar natuurlijk overbrengen, wat gij hier gezien en gehoord hebt!

— Woord voor woord, wees daar maar zeker van!

— Dat noem ik tenminste ronduit spreken! En nu zal ik U zeggen, waarom ik denk dat gij Raffles zijt! Ik kan mij niet voorstellen dat er in geheel Londen een tweede man te vinden zou zijn, in staat om U dit stoute stukje na te doen! Want er is geen krasje op de brandkast te vinden, en alles in huis sliep vast. Bovendien zijt gij hier binnengedrongen, zonder dat iemand van ons iets gemerkt heeft. Dit soort werk typeert U! Daarenboven zijt gij geen gewone inbreker — gij zijt zonder den minsten twijfel een gentleman. Voeg daarbij Uw ziekelijke behoefte om zwakke, achtervolgde, vrouwen bij te staan, zooals het in de ouderwetsche romans heet, en geef dan zelf antwoord op de vraag, of ik U niet moet aanzien voor den befaamden, lang gezochten gentleman-inbreker!

— Gij kunt mij aanzien voor wien gij wilt! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Komaan, Garfield, maak er een einde aan! zeide Remendado ongeduldig. Ik wil niet langer hier blijven. Geef mij mijn deel, dan ga ik heen met Dorrit. Ik zal aanstonds...

Hij bleef midden in den zin steken, en met een ruk ging zijn hoofd precies in de richting van de deur. Zoo bleef hij staan in loerende houding, als van een tijger, gereed voor den sprong.

— Wat was dat? kwam het toen op gesmoorden toon over zijn lippen. Heb je niets gehoord, Garfield?

— Het zijn onze vrienden, die heengaan, antwoordde hij schouderophalend.

— Het klonk als een gesmoorden kreet, meende ik! hernam Remendado.

Hij was op zijn teenen naar de deur geloopt, opende ze heel zachtjes en luisterde.

Maar alles bleef stil in het groote huis.

Hij deed een paar stappen de gang in, luisterde nogmaals, en keerde pas na een minuut terug, nog maar ten halve gerustgesteld, naar het scheen.

— Ik weet niet wat het is, zoo begon hij, maar het is hier niet veilig meer. Komaan Garfield, laten wij snel den inhoud van dat valies eens natellen, en geef mij wat mij toekomt, dan vertrek ik met Dorrit!

Garfield deed een trekje aan de sigaret, die hij zooeven had opgestoken, stak een lusteloze hand uit naar het valies, dat op tafel was gezet, en antwoordde met zijn wat lispelende stem:

— Met dat afrekenen heeft het zoo'n haast niet! Je zult niets te kort komen! Maar wat Dorrit betreft — ik weet zeker, dat die veel liever bij mij zal blijven. Is het niet zoo, liefje?

— Komaan, Garfield, geen grapjes! viel Remendado norsch uit. Het is laat en ik wil heen gaan!

— Niemand belet het je, Remendado! Maar werkelijk, ik vind Dorothy heel aardig en ik zou haar liever voor mij behouden!

De Spanjaard verbleekte op een vreeselijke wijze, toen hij een stap naar Garfield deed en hem toebeet:

— Houd op met die dwaasheden, en neem je in acht, Garfield, Drijf het niet te ver! Je mag me hebben geholpen om haar terug te krijgen — dat geeft je volstrekt geen rechten op haar! Zij behoort bij mij, en ik neem haar mede!

Hij trad op den divan toe, en stak reeds een hand uit naar de touwen, die de vrouw gekneveld hielden, toen Garfield, snel als het weerlicht, naast hem oprees en hem terzijde duwde.

Hij leek zoo niet veel waard te zijn, zooals hij daar stond, bijna een half hoofd kleiner dan de Spanjaard, tenger in zijn rokcostuum, maar hij bleek een stalen vuist te hebben, want Remendado wankelde even op zijn voeten.

Toen ging zijn hand bliksemsnel naar zijn zak, en kwam er weer uit, met een kleine browning gewapend, maar Garfield had hem goed in het oog gehouden, en hij sloeg hem het wapen uit de hand, voor de ander het had kunnen gebruiken.

— Ik zou de partij nu maar gewonnen geven, Spanjool! zeide Garfield minachtend. Zij is in mijn huis en heeft het hier heel goed! Ik heb nu eenmaal mijn zinnen op haar gezet en je weet wat dat beteekent!

Remendado gaf zich niet eens de moeite van een antwoord, maar tastte opnieuw in zijn broekzak, twee stappen achteruit doende, en het volgende oogenblik hield hij een van die groote zware knipmessen, met een hoornen heft in de hand, zooals ze vooral in Spanje en in het Zuiden van Frankrijk veel gebruikt worden. Men noemt ze daar navaja!

Door middel van den ring, aan het lemme!

bevestigd, trok Remendado het wapen vliegensvlug open, en hij lachte een duivelsch lachje, terwijl hij uitriep:

— Wij zullen eens zien, Garfield, wie hier het laatste woord heeft!

En het volgende oogenblik had hij zich op zijn vijand geworpen, die nog slechts weinige dagen geleden zijn beste vriend was.

Garfield, hoe voortreffelijk geoefend ook, hoe zeer ook doorkneed in vele takken van sport, kon den woedenden stoot maar tenauwernood ontwijken, en het vlijmscherpen staal reed hem de mouw open door het fijne linnen van het overhemd en verwonde hem aan den afwerenden arm.

Meegesleept door zijn vaart, half verblind door woede, stortte Remendado voorover, en viel languit op den vloer.

In een oogwenk, met de vlugheid van een aap, zat Garfield hem op den rug en had den rechterpols vastgegrepen, welker hand het mes omkneld hield.

Om Raffles scheen niemand zich iets te bekommeren. Het was duidelijk, dat zij nauwelijks meer wisten, dat hij in het vertrek was.

Zoozeer waren zij verblind door wraakzucht en woede, dat zij zeker zouden zijn doorgegaan, ook al had er een kring van gewapende politieagenten om hen heen gestaan.

Zij zagen en hoorden alleen elkander en een

rauw gebrul, wrong zich met alle moeite los uit hun keel.

Uit alle macht rukte Raffles aan de touwen, die hem bonden, maar de knopen waren gelegd door iemand die het vak verstond, en het touw was op zijn minst een vinger dik.

Zelfs een Hercules had het onmogelijk, zoo achter zijn rug, kunnen stuk trekken.

Hij zocht naar een scherp voorwerp, om het touw aan door te schuren, zonder iets te vinden, dat bruikbaar was.

Hij dacht een oogenblik aan den rand van den schoorsteenmantel, die die was te glad, te zeer afgerond, en het zou uren duren, alvorens hij met behulp daarvan het touw zou hebben doorgesneden.

Toen dacht hij aan de vrouw op den divan.

Weliswaar was zij stevig gebonden op het zware meubel, en zij kon haar armen niet bewegen — maar haar handen waren toch vrij!

Hij keek haar even strak aan, als om haar te waarschuwen, ging toen met den rug naar haar toestaan, boog zijn knieën, en bewoog even zijn samengebonden polsen, die schrijnden onder den druk van het touw.

Dorothy moest hem onmiddellijk hebben begrepen, want een oogenblik daarna voelde hij hoe haar vingers uit alle macht bezig waren den sterken knoop in het touw los te maken.

HOOFDSTUK VII.

Het einde eener bende.

Van dit alles bemerkten de beide mannen op den vloer niets.

Garfield, die nog altijd als een groote, kwaad-aardige aap neerzat op de schouders van zijn gevallen vijand, trachtte met zijn linkerhand zijn rechterzak te bereiken, waar hij zeker een brownning had, maar dat was zelfs hem wel wat te machtig en toch durfde hij de gewapende hand niet los laten, uit vrees voor het vlijmscherpe wapen.

Hijgend van inspanning hief Remendado zich

een weinig van den vloer, en kromde tegelijkertijd zijn rechterarm, om die vrij te maken.

Maar Garfield leek wel spieren van staal te hebben, want hij liet den pols geen oogenblik los en volgde de bewegingen van den ander.

Maar met een laatste krachtsinspanning wist Remendado zijn arm toch los te rukken en tegelijkertijd wentelde hij zich op zijn rug, den ander met zich meesleurende, die onder kwam te liggen.

Met een schel lachje hief Remendado de ge-

wapende hand op, maar juist toen hij wilde toesteken, draaide zijn tegenstander zich opnieuw om, en op een duim afstands van diens lichaam drong het wapen in den vloer.

Door zijn woedende rukken om het weer te bevrijden, lette Remendado een kort oogenblik niet op zijn doodsvijand, die er in slaagde, zijn rechterhand in zijn zak te steken, en zijn browning te grijpen.

Een soort van gehinnik klonk uit de keel van Garfield, toen hij den loop van het wapen tegen den slaap van Remendado drukte en den haan overhaalde.

Het wapen ketste.

Misschien was het in de worsteling onbruikbaar geworden, in ieder geval baatte het Garfield niets, of hij nog eens en nog eens aan den haan trok en tenslotte klemde ook deze, en met een verschrikkelijken vloek wierp hij het nutteloos geworden vuurwapen ver van zich af, en poogde Remendado het mes te ontfutselen.

Maar beiden rolden om en om, rolden weer terug — zij vielen aan tegen het in den vloer geplante mes, waarvan het lemmet knapte.

Beiden waren nu zonder wapens.

Ze rezen een oogenblik op, de handen geklauwd, met hijgenden adem, en stortten zich toen als wilde dieren op elkander, terwijl zij elkaar trachtten te wurgen.

Er was nog geen minuut verlopen of de kleeren hingen hun in flarden om het lichaam. Van de fraai gesneden rokken was niets meer over, de vesten waren verdwenen, de witte overhemden hingen als lappen van een stukgeschoten vredesvlag om hun halfnaakt bovenlichaam, dat letterlijk dampte van de inspanning en glom van het zweef.

Neen, zij geleken niets meer op menschen, die beide mannen, die daar worstelden en streden om het bezit van een vrouw.

Telkens rukte Raffles zonder de beide worstelenden uit het oog te verliezen, aan zijn touwen, maar hij begreep maar al te goed, dat de ongeoefende, fijne vingers van Dorothy onmogelijk zoo spoedig den knoop zouden kunnen ontwarren.

Hij begreep niet goed waar Henderson en Brand eigenlijk bleven.

Hij wist, dat ze in het huis waren, want het sein van zoeven had hem daaromtrent geen twijfel gelaten.

Wat kon er geschied zijn, dat hen terug hield? Het was toch duidelijk, dat zij het geraas van deze worsteling hadden moeten hooren!

Lang kon de strijd echter niet meer duren! De beide vijanden verzamelden nog eens al

hun kracht en lieten elkander weder los, om op adem te komen, wankelende van uitputting.

Garfield greep half in den blinde naast zich, greep een zware, bronzen vaas, die midden op tafel stond, die hij met de uiterste kracht naar het hoofd wierp van zijn tegenstander.

Remendado bukte echter bijtijds en de vaas verbrijzelde het dikke glas van den Venetiaanschen spiegel, boven den schoorsteen.

En het volgende oogenblik vind de verschrikkelijke worseling opnieuw aan. De zware tafel werd van zijn plaats geschoven, en de beide strijdenden schenen den geheelen vloer noodig te hebben, om hun wraakzucht bot te vieren.

En eindelijk greep Remendado zijn medeminnaar bij de keel, terwijl zij beiden op den grond lagen, plantte hem de vingers diep in het vleesch, trok zijn hoofd naar zich toe, en deed hem toen uit alle macht neerbonzen op den rand van het haardijzer.

Garfield had nog de kracht, de pook te omvatten en er zijn tegenstander een vreeselijken slag mee toe te bregen en toen vielen beiden over elkander heen, bewusteloos als dood.

En juist op dat oogenblik naderden er vlugge schreden — het gelaat van Raffles verhelderde zich — de deur werd opengeworpen — en zes politieagenten stormden het vertrek binnen.

— Aha, dat was dus de reden, waarom zij zich zoo lang verborgen hielden! mompelde Raffles voor zich heen. De zaak van hiernaast schijnt iets vroeger uitgelekt te zijn dan mij aangenaam is! Nu, het is waar, dat een troep olifanten minder leven zou hebben gemaakt, dan deze amateur-inbrekers.

Inmiddels hadden zich reeds twee agenten heengebogen over de bewusteloze, bebloede en bezweette vijanden, terwijl twee anderen zich met Raffles bemoeiden, en natuurlijk aanstonds gezien hadden, dat hij machteloos was gemaakt en dus part noch deel had aan die worsteling.

En Raffles zag aanstonds in, dat hij zich thans de omstandigheid, dat hij gebonden was ten nutte kon maken, en hij wachtte zich er dus ook wel voor een woord te zeggen, voordat hem iets gevraagd werd!

Hij was in den rok, ook dat pleitte in zijn voordeel — en die twee daar konden geen woord zeggen, tenminste voorloopig niet.

Het was een kwestie van minuten, misschien wel van seconden!

Indien hij de agenten slechts kon overtuigen, dat hij het slachtoffer was, dan was er niets verloren, en zouden zij hem waarschijnlijk vrij uit laten gaan.

Maar hoe hij den toestand hier moest ver-

klaren — dat begreep hij nog niet goed, en zijn hersens werkten bliksemsnel, om iets te bedenken, dat niet al te onwaarschijnlijk klonk.

En het werd hem niet gemakkelijker gemaakt, doordat een der agenten, die zeker in deze wijk thuisbehoorde, en die zich over Garfield had heengebogen, hem dadelijk herkende en met een uitdrukking van schrik in zijn stem uitriep:

— Dit is mijnheer Armand Garfield, die hier in huis woont! Ik ken hem heel goed! En gij mijnheer?

De man met de brigadiersstreep over de mouw was opgestaan en keek Raffles vragend aan.

— Wel, ik ben hier overvallen, dat moet gij dunkt mij zien! antwoordde Raffles laconiek. Ik kwam hier met deze dame, en het was op haar voorzien. Ik wilde haar verdedigen, men viel op mij aan, men maakte gebruik van een revolver — en tegen zulke argumenten ben ik niet opgewassen!

Een der agenten had reeds het valies opgenomen, dat tijdens de worsteling van tafel was gevallen en geopend.

— Aan wie behoort dat valies? vroeg hij Raffles onderzoekend aankijkend.

— Waarschijnlijk van dien ander daar op den grond! antwoordde Raffles.

— Hebben zij elkander zoo toegetakeld?

— Zoo is het! Ik moest machteloos bij hun strijd toezien!

— Kunt gij ons zeggen, waarom zij zoo vochten?

— O ja, dat deden zij om deze dame! antwoordde Raffles ditmaal volkomen naar waarheid.

De brigadier had intusschen de prop uit den mond van Dorothy Fisher genomen, en de touwen losgemaakt, en nu hielp hij de halfbewusteloze vrouw overeind en zeide:

— Tracht U te beheerschen, mevrouw, en geef ons inlichtingen! Zijt gij met dezen heer hier gekomen?

De vrouw aarzelde zelfs geen seconde en antwoordde met vaste stem:

— Ja, ik kwam met mijn vriend hier op uitnodiging van Armand Garfield!

De agenten fluisterden even onder elkander en toen begon de brigadier schouderophalend weer:

— Het is mij een raadselachtig zaakje! Wij komen van hiernaast, waar wij binnen gehaald zijn door mijnheer Dickson, die verdacht leven had gehoord. Zijn brandkast is goed gesloten — en toch zoo leeg als een uitgeblazen ei! Daar boven is een gat in den muur, en daar zijn wij

doorgeklommen. Maar daar is mijnheer Dickson zelf!

Inderdaad kwam er een man binnen, halfverwezen, van boven bekleed met zijn pyama, van onderen met een zwarte pantalon, waarvan de bretels achter hem aan bungelden en die van onder tot boven bestoven was met klakgruis.

Hij keek een oogenblik verwilderd rond, ging toen regelrecht op het valies toe, en behoefde er slechts een enkelen blik in te werpen om met een schorren kreet van blijdschap uit te roepen:

— Alles wat daarin zit behoort mij toe! Het is zoeven uit mijn brandkast gestolen — ik neem het mede!

— Een oogenblikje, mijnheer, viel de brigadier hem in de rede, toen Dickson het vrij zware valies al onder den arm wilde nemen, waarschijnlijk om langs denzelfden, voor hem tamenlijk lastigen weg terug te keeren.

— Wat wil je nog, man? vroeg Dickson norsch en ongeduldig.

— Wel, ik vrees, dat ik U misschien wel een paar vragen heb te stellen! Alles is een beetje overhaast in zijn werk gegaan! Hoe komt het bijvoorbeeld, dat U niets gemerkt heeft van dat doorbreken der muur?

Dickson tastte naar zijn hoofd, kreunde heel even, en antwoordde brommerig:

— Ik had gisteren een fuifje — ik ben misschien wel wat aangeschoten thuis gekomen en in ieder geval sliep ik dadelijk als een os!

— Maar Uw bedienden?

— Die slapen in een geheel ander gedeelte van het huis! En de dieven zullen ook wel niet veel leven gemaakt hebben.

Een van uw bedienden heeft het immers het eerst gemerkt?

— Dat is zoo, en hij kwam mij wekken! Alles was pikdonker in huis. Hij begon met de stoppen weer aan te draaien en toen wij konden zien, heb ik het bureau van de wijk gewaarschuwd, en ik heb mijn bediende uitgezonden om bovendien nog een paar agenten van de straat te gaan halen. Hij zal wel aanstonds terugkeeren. Nog iets?

— Hebt gij Uw brandkast open gevonden?

— Neen, ze was gesloten en er viel geen krasje op te bespeuren! Ik heb de deur met mijn sleutel kunnen openen — en ook het slot werkte onbrispelijk. Het is mij een raadsel, hoe die schurken naar binnen zijn kunnen dringen!

De brigadier trad een weinig terzijde, zoodat Dickson een blik kon werpen op den nog altijd bewustelozen Garfield, en vroeg:

— Kent U dezen man?

— Natuurlijk — dat is mijn buurman, Armand Garfield!

— Het gat in den muur gaf toegang tot zijn woning. Geloof U dat hij in staat zou zijn U te bestelen?

— O, ik geloof, dat Garfield tot alles in staat was! antwoordde Dickson. Er gaan zonderlinge geruchten van hem. Maar dien kerel, die daar naast hem ligt, dien ken ik volstrekt niet!

En hij wees met het hoofd naar Remendado, die juist op dat oogenblik met de oogen knipperde en de volgende seconde tot bewustzijn zou zijn gekomen.

Raffles, die het geheele tooneel met de grootste aandacht had gevolgd, begreep dat hij aanstonds in een zeer neteligen toestand zou verkeeren, want zoodra Remendado hem terug zag, zou deze zijn naam uitschreeuwen, of althans zijn vermoeden, dat hij Raffles moest zijn.

En ook Garfield scheen heel wat minder bewusteloos te zijn, dan Raffles wel had kunnen wenschen. Ook hij ontwaakte uit zijn verdooving en bewoog de lippen en oogleden.

Zijn oogen zochten in het rond, naar een uitweg, tot zij een kort oogenblik bleven rusten op het gelaat van de jonge vrouw, waarop een mengeling van smartelijke verbazing en van innige dankbaarheid lag te lezen, die Raffles pijn deed.

Het moest voor haar dan ook wel een groote ontuchtering zijn geweest, dat de man, die zich zooveel moeite had gegeven om haar te redden, de langgezochte boosdoener was, wiens naam zij natuurlijk herhaaldelijk had hooren uitspreken.

Het vertrek was vrij groot, en het had twee breede ramen, die echter op dit oogenblik stevig gesloten waren, en tot overmaat van ramp van luiken voorzien, zooals Raffles ontdekt had, toen de beide worstelende mannen een der gordijnen al vechten^d terzijde had gerukt.

Er waren twee deuren, een naar de gang, de tweede naar een ander vertrek en beiden werden bewaakt door twee stoere politieagenten.

Brand en Henderson zouden wel ergens in het groote huis zijn, maar waar? Hoe konden zij hem van nut zijn tegenover die gewapende agenten?

De brigadier scheen nog altijd onzeker te zijn wat hij het eerste moest doen, en vroeg nogmaals aan Dickson, die zich met het valies wilde verwijderen:

— Dus U gelooft, mijnheer, dat die twee kerels daar U bestolen hebben?

— Neen, ik geloof dat zij mij een visite kwamen brengen om naar mijn welstand te komen informeerden, antwoordde de effectenhandelaar daarop. Wilt U mij eens zeggen, waarom men gaten in den muur maakt? Voor de ventilatie soms? Neemt U die twee maar gerust in arrest, want zij hebben natuurlijk mij bestolen! En kan ik nu gaan? Ik heb slaap!

— Voor het oogenblik zullen wij U niet langer ophouden, mijnheer Dickson! Ik zal U echter moeten verzoeken, U gereed te houden om morgen Uw verklaringen aan te vullen voor den rechter-commissaris.

— Morgen zooveel als je wilt — als je mij nu maar laat slapen! bromde Dickson, en hij klemde het valies nog wat steviger onder zijn arm, en verliet met niet al te zekere schreden het vertrek, terwijl Raffles met een gevoel van groote spijt het kostbare valies uit zijn gezicht zag verdwijnen.

Dat zou hij wel nooit terug zien, zoo moest hij vreezen.

Men hoorde een paar deuren slaan, en toen gebeurde alweer iets anders, juist op het oogenblik dat Raffles overwoog, zich ondanks de geladen revolvers aan een poging te wagen, door de beide agenten aan de deur heen te glippen, en juist toen Remendado met moeite overeind kwam en met verbaasde blikken rondkeek.

Want er kwam een zwaar gebouwde agent binnen, hijgend van het harde trappen klimmen, die kwam rapporteeren:

— Dat is een heel gek ding, brigadier! Beneden in de hal hebben wij drie keurig gekleede heeren gevonden, stijf bijeen gepakt als een bosje sprot, en die geen vin kunnen verroeren. Spreken kunnen zij ook niet, want zij hebben proppen in den mond!

— Maar wat is dat hier voor een krankzinnigengesticht! barstte de brigadier eensklaps woevend uit. Waar kom jij vandaan man?

— Door de bediende van hiernaast, van de straat gehaald, mijnheer! Ik heb nog een collega bij me.

— Hoe ben je dan in dit huis gekomen?

— Wel, de man zeide, dat er ergens een gat in den muur was gebroken en dat de geheele kluit hier was! Toen ben ik ook door het gat gekropen, en ik heb even moeten zoeken door het geheele huis, en onderweg ben ik dat bosje

jongelui voorbij gekomen. Ik weet niet wat ik met hen doen moet!

— En je mag mij hangen als ik het zelf weet, riep de brigadier. Jij gaat mijnheer Dickson achterna, die zooveen wilde terugkeeren, je haalt hem hier, want ik moet hem met die jongelui confronteeren. Twee van jullie gaan naar de vestibule, maken daar de heeren los en brengen ze hier!

Twee agenten snelden het vertrek uit, en Raffles glimlachte. Hij had een blik geslagen op het breede gelaat van den zwaar gebouwden agent — en hij meende dien man te kennen....

Het vertrek was nu al heel wat leeger, toen de grof gebouwde agent zich verwijderde en de beide anderen waren heen gesneld, en in de korte stilte die op dit vertrek volgde, zeide Raffles:

— Brigadier, ik beveel die twee schobbejakken daar in Uw bijzondere aandacht aan! Die zwarte is een zekere Remendado, die door de politie van zijn land reeds lang gezocht wordt, en die zoo spoedig mogelijk onschadelijk moet worden gemaakt. En wat die drie jongelui betreft — ik raad U aan, hen maar liever niet los te laten, want zij zijn medeplichtig aan den diefstal.

Terwijl de brigadier dit alles nog in de grootste verbazing verwerkte, deed Raffles een stap op Dorothy Fisher toe, greep haar kleine koude hand en zeide zacht:

— Wees voortaan voorzichtig, Dorothy! En neem je vooral in acht voor dien schurk van een Garfield, voor het geval men hem soms op vrije voeten mocht laten, wat ik niet denk. Ik zeg U geen vaarwel, maar tot ziens!

— Laat dien man niet gaan! klonk plotseling de schelle stem van Garfield, die met groote moeite overeind was gekomen en met trillende hand naar Raffles wees. Dat is John Raffles, die jullie al zoo lang zoeken, ik wil er mijn hoofd onder verwedden.

Raffles wachtte niet op een nadere uiteenzetting, die voor hem alleen maar onaangename gevolgen kon hebben.

Hij was met twee sprongen bij de gangdeur, zooveen nog bewaakt door twee agenten, en zoo handig van hun post weglokt door den zoogenaamden agent van zooveen, die niemand anders was geweest dan Henderson, en stond reeds op de gang voor de brigadier goed en wel begreep wat er eigenlijk gebeurd was.

Een der agenten bij de tusschendeur, in de hoogste mate zenuwachtig, schoot in het wilde weg zijn revolver af, met het noodlottig gevolg, dat hij Garfield in den schouder trof, die met een luiden schreeuw voorover op tafel viel, hetgeen de verwarring nog vermeerderde, en Raffles ruimschoots gelegenheid gaf om een flinken voorsprong te nemen, temeer daar Remendado aanstalten scheen te maken zijn voorbeeld te volgen en het op een loopen te zetten, zoodat de brigadier en een der agenten zich op hem moesten werpen, teneinde hem de boeien aan te doen.

Raffles vloog als een haas de trap op, en hij snelde reeds over het portaal, op weg naar de slaapkamer van Garfield, toen hij een hem welbekende stem hoorde fluisteren:

— Hierheen, Edward! De weg is vrij!

— Waar is Henderson?

— Die staat al aan den anderen kant van het gat in den muur?

— En het valies?

— Jij drommelsche kerel — moet je dan overal, en eerst om het geld denken? Stel je maar gerust — Henderson heeft het den armen Dickson al afgenomen, die dus in een enkelen nacht tweemaal zijn „appeltje voor den dorst” kwijt raakte.

Dit korte gesprek werd in de halve duisternis van de gang gevoerd, terwijl Raffles bleef voortijlen, met het geluid van de voetstappen zijner achtervolgers in de ooren.

Nu waren de beide vrienden reeds in de slaapkamer, zij sloten de deur, deden er de knippen op en nu kon Raffles zich als in veiligheid beschouwen.

Hij kroop vlug door de groote opening in den vloer en in de werkkamer van Dickson ving de reusachtige Henderson hem als het ware in zijn armen, terwijl hij met een breeden grijns zeide:

— Wij hebben U geen oogenblik uit het oog verloren, mylord, mijnheer Brand en ik. Daar zit Dickson — vastgebonden op zijn eigen bureaustoel, en hier is de tasch met de goudvinkjes. Thee drinken kunnen wij wel ergens anders, dunkt mij!

En terwijl boven hun hoofden het geraas klonk van de deur, bezwijkend onder de woedende pogingen der achtervolgers, snelden de drie mannen door het huis van Dickson en verlieten het op dezelfde wijze als zij er waren binnen gekomen.

De politie legde dien nacht niet veel schran-

derheid aan den dag, want het bleek naderhand dat zij wel de voordeur, maar daarentegen niet de achterdeur van het huis hadden bewaakt.

Wat Garfield aangaat — een zeer nauwkeurig onderzoek en het verraad van een zijner drie vrienden, brachten inderdaad een geheele reeks zware misdaden aan den dag, en dit veelbe-

lovende lid van de Londensche highlive werd voor een duur van tien jaar in Margate opgesloten. Remendado kwam er nog minder goed af, want hij moest eerst een gevangenisstraf van zes jaar in Engeland uitzitten, werd vervolgens aan de Spaansche justitie uitgeleverd, en kreeg van deze nog eens veertien jaren op den koop toe.

De volgende aflevering bevat:

De Millioenen-Erfenis

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885